

75 år

En kendt skikkelse i Svinninge, fhv. slagtermester Ingemann Nielsen, Strandvejen 16, fylder tirsdag den 2. november 75 år.

Ingemann Nielsen er født i Nykøbing, men tilbragte en stor del af sin barndom i Hørve. Han blev som ung egentlig uddannet inden for manufakturbranchen i Holbæk. I 1930 kom han til Svinninge og startede en slagterforretning på Hovedgaden. To år senere blev han og Agnes Nielsen gift. I 1935 fik de bygget ejendommen på Strandvejen. Her drev ægteparret i fællesskab i en årrække en god og velrenommeret slagterforretning. Ved siden af slagterfaget har Ingemann Nielsen haft mange andre gøremål og interesser. I de første år i Svinninge var han bl. a. medlem af det lokale brandkorps. Siden 1925 har han virket som musiker, en interesse, der har gjort Ingemann Nielsen kendt og afholdt på egnen. Således har han gennem de sidste godt ti år hver lørdag spillet på Hørby fægekro.

Fra 1945 og frem til sidste år, da helbredet bød ham at lægge op, har Ingemann Nielsen haft minkfarm dels på ejendommen på Strandvejen, dels ved det gamle vandtårn i Vejleby.

Hans store historiske interesse, hvad en stor samling stenredskaber vidner om, skal heller ikke glemmes.

Ingemann Nielsen mistede sin hustru i 1969, og året efter lukkede han slagterforretningen.

Der er tre børn i ægteskabet. Inge og Knud bor i København, mens den yngste søn, Niels, bor i Stenløse.

Svinninge 1-9-1976

Mit livs erindringer: Ingemann Nielsen, Svinninge

Som barn havde jeg en gammel harmonika, hvor min far spillede på en gang imellem. Han var også musiker, men spillede ellers violin. Når jeg hørte en ny melodi, blev jeg ved med at spille den, til jeg kunne den. Da vi var flyttet til Holbæk, kan jeg huske, at jeg havde set en harmonika i en pantelånerforretning, en italiener med 3 rækker. Jeg fortalte det til min mor, så sendte hun min far ned at købe den, han byttede med nogle gamle støvler.

Jeg spillede ude på "Fruens Vænge" med min fader i en loge en gang om ugen, der lå et forsamlingshus vi kaldte det Dødens hule, der kom alle slags mennesker. Jeg var jo lærling, vi fik 5 kr. for en aften, det var jo ikke mange penge, men som lærling, var de jo velkomne. Jeg var i manufakturhandler lære hos Østrup Rasmussen, byens største forretning, Holbæks største skatteyder.

Om familie, barndom og ungdom

Jeg er født den 2. november 1901 på Øster Lyng ved Nykøbing Sj. Jeg er født i det gamle lange hus, når man kører mod Borgmesterskoven. Min fader og moder boede hos mine bedsteforældre, da de blev gift, men der hørte en stor have til huset, så fik mine forældre forærende en byggegrund af mine bedsteforældre, et stykke af haven ned mod vejen, hvor de byggede det hus, som ligger der endnu. Min bedstefar hed Niels Madsen og min bedstemor Jakobine Madsen. Min bedstemor var søster til fru apoteker Ejlskov, og min bedstefar arbejdede på apoteket i flere år, foruden de solgte brød og mel og gryn. Han lavede også tøfler ude i en lo, der var først i huset.

Min bedstefar var 81 år, da han døde og min bedstemor var 78, da hun døde. Af børn havde de to døtre og en søn. Den ældste datter hed Anna Madsen, men døde som 14-årig af

tuberkulose, derefter var der en søn, som hed Ludvig Madsen, som boede i København og havde 3 piger. Derefter kom min mor, som hed Kamilla Madsen, min fader hed Niels Peter Nielsen og var søn af gårdejer Lars Nielsen, Engmosegården ved Nykøbing Sj.

Min fader Niels Peter Nielsen fra Øster Lyng var i kompagni med frk. Schytte, som ejede Ringholm og et æggepakkeri i Nykøbing Sj. Han tjente 100 kr. om ugen, som jo var mange penge den gang. Men i 1906 oprettede min fader et æggepakkeri i Frederiksværk, hvor vi flyttede til og var et par år, og som han solgte igen og flyttede til Nykøbing igen.

Min fader blev slagter hos hans onkel slagtermester Kr. Larsen, som han var hos i 8 år. Men en dag begyndte han for sig selv som slagtermester i bager Krøls ejendom, så gik han i kompagni med en Nikolaj Larsen, men de kunne ikke enes. Så flyttede vi til Holbæk, hvor han blev mestersvend hos slagtermester Plambeck i Labæk. Da lejede Plambeck en forretning oppe på Ahlgade i Holbæk, og min fader overtog da hans forretning i Labæk 1910.

En dag solgte han den, hvorefter vi flyttede til Hørve, hvor han begyndte at slagte og handle med fisk. Så begyndte de at bygge Hørve-Værsløv banen, da blev han formand hos Petri og Haugsted, hvor han lavede Bjergesø og Starreklinte station, og lavede udgravningen i Vejleby og gravede drejemaskinen ned, hvor jeg arbejdede som 15-årig til 50 øre i timen. Da den var færdig, skulle vi have været til Jylland og bygge Varde-Grindsted banen. Men så døde min bedstefader, og i stedet byggede vi ejendom i Hørve med slagtehus bag hotellet, som ikke var der dengang. Det var i 1918.

Da vi var færdige med at bygge rejste jeg til Holbæk, og kom i manufakturhænder hos Østrup Rasmussen på Ahlgade. Mine forældre solgte deres ejendom i 1920 og flyttede til Holbæk, hvor min fader åbnede en viktualieforretning på Tidemandsvej nr. 20. Han havde leverancer til kasernen og militærsygehuset, men en dag solgte han den til en, der hed Brøde fra Hørve og købte et hus i Bjergby og åbnede en slagterforretning der, som er der den dag i dag. En dag solgte han den og flyttede til Hørve igen og var noget entreprenør.

Han byggede huse og tog alt støbearbejde, som jord og beton arbejde i entreprise, for eksempel Alsing i Hørve, frk. Petersens hus Søhusvej, Virkelyst på Høvevej og m.fl. Dengang boede han ovenpå ejendommen Bukh og Gry, senere flyttede han til Frem (*ejendom i Hørve*), hvor han og manufakturhandler P. Sørensen drev skalle eksport fra et stort magasin, som lå der dengang.

Jeg kom hjem til dem dengang og solgte skaller for dem, men så fik jeg plads som slagter hos slagtermester Kr. Nielsen Hørve i 1927, hvor jeg var til 1930, da jeg selv startede forretning i Svinninge og havde slagterforretning på Hovedgaden i 5 år. Jeg købte så et ældre hus med stor grund, der var 3300 kvadratalen jord. Her flyttede mine forældre ind i det ældste hus, hvor han hjalp mig med at bygge det nye hus. Det var i 1935.

Min fader døde i 1940, min mor flyttede da op i aldersrenteboligen, hvor hun boede i nogle år, indtil hun flyttede til Hjembæk Alderdomshjem, hvor hun var til hun døde.

Min fader havde også en sæbefabrik i Holbæk på Havnevej i en kælder under begfabrikken i 1920. Jeg kan huske, at vi havde en hest til at køre sæben ud til kunder, han stod i en stald nede i haven, så fik vi en storm og vandet gik helt op til vejen. Min fader sprang i vandet, som nåede ham helt langt op på livet, men hesten stod i vand til langt op på livet, men han fik den trukket ud, så den blev reddet, vi havde ellers set den død.

Nogle sømænd havde fanget en levende sælhund, den købte min far og kom i et stort badekar, hvor den blev fremvist for 50 øre i Cafe Håbet, men det forbød politiet, så den kom til Zoologisk Have.

Jeg Ingemann Nielsen er som sagt født på Øster Lyng ved Nykøbing Sj., hvor jeg oplevede en del af min barndom. Efter hvad folk fortæller havde vi en julestorm i 1902, den værste i mands minde, dæmningen ved Ringholm sprang og møllen, som malede vand ud i fjorden, brændte, så de kom og hentede min fader om natten, om morgenen troede folk, at det var sne, men det var jo vandet, der var gået ind.

Jeg kan huske, at om nytårsaften klædte folk sig ud og gik rundt og lavede sjov hos hinanden, min fader havde gerne violinen med og spillede, når de så kom ind og de andre dansede med store træsko eller støvler på det rene gulv, som jo blev møgbeskidt og skød jagtgeværet af uden for vinduerne med løst krudt. Jeg kan huske en nytårsnat, jeg lå og sov, og pludselig hørte jeg et stort bang og et mægtigt ildhav steg op ad vinduet, så jeg blev så forskrækket, at det varede nogen tid, inden jeg næsten turde lægge mig til at sove.

Folk gik også meget sammen og spillede kort og drak kaffe. Når vi sådan blev inviteret ud, kan jeg huske, at de altid sagde, du tager violinen med Niels, så ud på aftenen begyndte far at spille, og så dansede de, han var også musiker og spillede i Nykøbing og til høstgilder på herregårdene. De fik 8 kr. for en aften og alt, hvad de kunne drikke.

Min far havde et stort bundgarn, som stod ude ved Skærby, vi havde også en dejlig stor båd med sejl, men bundgarnet væltede tit, der var meget stor sø derude. Vi fik kun 2 kr. for en hel kasse sild, så købte min far en hest og vogn og solgte det til folk, de fik en ol ad gangen, som jo var 80 styk, så havde de mad til hele ugen.

Min far var også meget jagtinteresseret, han havde jagten i Ringholm skoven og Borgmester skoven, så vi fik meget vildt. Vi havde 2 hunde, en tysk korthåret, som hed Tor og en hvid med gule pletter, som hed Bella.

Frk. Schytte, som min far var i kompagniskab med, kom tit til gilder hos os, hun var en kraftig dame, hun gik klædt i herretøj og havde flot ridetøj, så havde hun også kort page hår, som jo var noget meget sjældent at se dengang. Hun drak og røg tillige med mandfolkene og var meget naturlig.

Men en dag fandt min far ud af at ville begynde for sig selv. Vi rejste til Frederiksværk og lavede et æggepakkeri der. Han havde nogle æggesamlere til at samle æg og opkøbe ænder. Min farbroder Kristian Nielsen var ansat hos os, vi pakkede direkte til England, men en skønne dag kunne det ikke gå mere, for ænderne som de købte ude ved stranden, smagte af tran, så de fik han ingenting for, så det var et stort tab.

Vi flyttede så til Nykøbing igen, hvor min far kom til hans onkel slagtermester Kristian Larsen og blev slagter, hvor han var i 8 år. Vi boede til leje hos en tømremester Jensen, der ejede den ejendom, som nu hedder Hotel Odsherred. Dengang var der ikke noget slagteri i Nykøbing, så de slagtede 80 svin om ugen, som gik til København med en

færge, der hed Kongsøre. Jeg kan huske, at når den sejlede, så vippede den fra den ene til den anden side, så den må være bygget forkert.

Her begyndte jeg at gå i skole hos lærer Steincke, og skolen var der, hvor der er bibliotek nu, jeg kan huske jeg sprang 1. klasse over, for at jeg kunne læse og alle tallene, som min bedstefar havde lært mig, min mors far.

Vi havde en mand i Nykøbing, som gik på gaden og bekendtgjorde, når der skulle ske noget, hans navn var "smed Hans Sørn", han slog på en tromme først, så når han var gået hjem, tog jeg min tromme og trommede opad gaden og råbte, "der er lukket for vandet fra 10 til 3 bestyrelsen", og så slog jeg et stort slag til sidst. Men der er jo mange ting, man kan huske, blandt andet kom alle bønderne med deres svin, der blev læsset af og vejlet i Frederik den Syvendes gård?, så der blev jo mange efterhånden. Så kan jeg huske, at vi drenge med gårdskarlen og flere andre drev disse grise ud på havnen, hvor de blev sejlet til København og blev slagtet.

Der var også de store mænd i byen, der havde rideheste og red formiddagstur hver morgen. De red ud til Øster Lyng, til Hov Vig og Nakke, blandt andet kan nævnes købmand Lausen, doktor Herskind, manufakturhandler Skiby med flere. Der blev også holdt fugleskydning ved Nordstrand, og når de var færdige gik de med faner og musik i spidsen til Grønnehavehus, hvor de spiste, og der var stort bal om aftenen.

Om sommeren var der store markeder på Hovedgaden, der var telte med gøgl, luftgynger, karruseller, blandt andet "Professor Tribini", som tryllede alt muligt ud af folk, og om aftenen var der fest og bal i Grønnehavehus. Der var også gøgl der ude, bagved salonen, der var en af teltholderne vi kaldte for "Bagermads", han solgte store sukkerkager, som forestillede sprællemænd og alle forskellige dyr. Han gik rundt med en stor kasse på ryggen og satte glas i for folk om vinteren.

Af originaler var der nogle stykker, som den kaldte "Klaverspiller", en hed "Torvald", disse gik på landevejen. Vi havde en lille post, som gik til Nakke og Rørvig, en lille dværg, som hed Ole, og vi drenge drillede ham tit og råbte "lille Ole med paraplyen", så løb han efter os, for han var jo ikke større end os. Når han var færdig med turen, løb han altid hjem for han skulle nå aftentoget med posten.

Som skolelærer havde jeg hr. Kjær, som også var kordegn, endvidere en lærer Jespersen og en frk. Petersen. Dengang var den nye skole ikke bygget, så de større klasser gik over, hvor museet er. Dengang var heller ikke det nye sygehus bygget, så der var ikke plads til mange.

Når far kom hjem fra kødtur, kan jeg huske vi kørte hestene på græs, de stod bagved sygehuset ned mod banen. Når vi passerede sygehuset, kørte vi lige op af muren, der var 2 celler til sindssyge, der var kun et meget lille vindue til hver, det ene hang der altid et rødt tæppe ud ad, og i det andet var en mand som råbte til far "giv mig en skrå slagter". Far sprang så af vognen og gav ham en pakke skrål.

Den var i den periode, at alt det med Alberti var, som svindlede, så vi drenge sang en sang, som var digtet i den anledning, og som lød "Alberti, han må jo være skør, han

sælger bananer for 25 øre, han tabte en på gaden og tog den op igen og gav den til sin gode ven hr. I.C. Christensen”.

Lille juleaften gik jeg med min moder op til Stårup hos mine bedsteforældre, som var min fars forældre. Jeg skulle banke på døren og sagde disse ord: Lille juleaften banker vi på jeres dør, lille juleaften er kagen aldrig tør. Vi kom så ind, og bedstemor græd, så hun havde ondt der og ondt her, men inden der var gået ret længe, så grinede hun og lavede sjov, hun var et meget gemytligt menneske. Vi var der gerne og spise juleaften. Far kom gerne om aftenen, min bedstemor bagte en hel kommodeskuffe fuld af klejner til hver jul.

Min mors forældre og fars forældre havde hver en ged, så de var selvforsynende med mælk, jeg syntes til kaffe var den god nok, men når jeg skulle have rabarbergrød, kunne jeg ikke lide den, men jo nok meget sund mælk. Foruden havde min mors far en sjælden dueart som hed porcelænsduen. Den stammede fra Tyskland, han var blevet den forærende af apoteker Ejlskov, som tog til udlandet på dueudstillinger.

Som ung mand var han gårdbestyrer for en gårdmandsenke Line Mads Sørensen i Engmose, hvis mand hed Mads Sørensen. Han (*hans mors far*) var en prægtig og bestemt mand, endvidere passede han vejen fra Nykøbing til Øster Lyng og slog grøfterne, så han havde hø til geden. Han passede også en stor apoteker have, som lå ved Askehaven, hvor der var mange frugttræer og med stort læhegn uden om. Han klinkede også for folk, som havde slået noget i stykker.

I et trekantet skab, som var i stuen havde han altid malurtbitter og perikum stående, som han selv lavede, endvidere havde han også rom og brændevin, når folk kom på besøg. I hans have havde han mange frugttræer, som han podede fra træer fra apotekerhaven, som apoteker Ejlskov ejede. Han fik lungebetændelse, da han var 81 år og døde, min mor var hjemme og passede ham, vi boede i Hørve dengang i 1915-1916, det med penicillinet var jo ikke opfundet dengang, derfor døde mange af den sygdom.

Nå men da vi flyttede til Holbæk fra Nykøbing, kom jeg til at gå i skole i 2. E i den store skole på Tidemandsvvej, her fik jeg en lærer, som var førstelærer, han hed Jessen og har indskrevet sig som en stor og streng lærer. Vi fik nogen på kassen og i halen af spanskrør for et godt ord, vi havde også en lærer Nøhr og en frk. Jensen og en frk. Bigård, jeg gik som sagt i 2-3-4 E i Holbæk.

Der var 2 biler i Holbæk dengang, C 5 og C 17. Han hed Svendsen som ejede den ene, jeg kan huske at konen kørte den engang imellem, de sad i noget lædertøj, for der var åbent førerhus, de tudede i sådan et stort horn. Vi løb jo til gaden og skulle se den. Der var også en flyver, der kom ud på borgmestergårdens mark, han hed ”Thelen”. Vi skolebørn blev ført derud og stod opmarcheret for at vente på ham. Den første gang kom han ikke, da han så endelig kom den anden gang, løb en hund ind i propellen og smadrede den, så der blev ikke meget flyveri.

Men som sagt, en dag flyttede vi til Nykøbing igen, og jeg kom i samme skole, hvor jeg gik en tre-fire måneder, derefter flyttede vi til Hørve i en lejlighed hos min fars fætter ølhandler Andersen. Han havde en lejlighed oven over, hvor vi flyttede ind. Far tog ud

og slagtede for folk eller han kørte med fisk, men der var ikke til at bo, for vi havde elektricitetsværket lige ved siden af, og der var en stor dieselmotor, som futede hele natten. Så flyttede vi til Gl. Hørve, hvor vi lejede et hus af en købmand Alfred Nielsen på Lammefjorden ved kanalen.

Mens vi boede her kom jeg ud at tjene på en gård, som lå der i Gl. Hørve. Manden hed Hans Hansen og konen hed Hanne. De havde 2 sønner, Karl og Sofus og en datter Astrid. Gården er nu revet ned, og jorden er solgt til byggegrunde. Jeg kan huske min far spillede til bryllup der, da datteren blev gift med en maler, som hed Søren Jensen.

En dag blev huset solgt og vi flyttede op til stationen og kom til at bo over en central og højskolehjemmet. Min far kom til at arbejde for en ingeniør Ejbe, der stak Hørve-Værsløv banen af. Her kom jeg først i skole i Gl. Hørve hos en, der hed Larsen, men ham kunne jeg ikke med, så blev jeg flyttet op i Hørve Privatskole hos en lærer som hed Vang og en søster Johanne. Der gik jeg til jeg blev konfirmeret i 1916.

Da boede vi henne ved møllen i murer Petersens ejendom, som ejedes af en mekaniker Peter Rasmussen, Kalundborg, som arbejdede hos Bukh og Gry. Da banen var stukket af, blev min far formand hos Petri og Haugsted. Han har lavet Bjergesø og Starreklinte station plus udgravninger i Vejleby og sat drejeskiven ned. Jeg arbejdede for ham som 15-årig til 25 øre i timen, fordi jeg var så ung. De andre fik 50 øre. Men når ingeniørerne skulle ud på linjen, tog de altid mig med til at holde ?? og slå pæle i. Jeg kan ikke huske hvad far fik, men han var fast ansat, så han fik løn enten det regnede eller ej.

Jeg glemte at omtale, at da jeg blev konfirmeret tjente jeg på en gård i Vejleby, manden hed Peter Petersen og gården hed Anneksgården. Vi var 1 karl, 2 drenge, en fodermester og en pige. Gården var 60 tønder land. I høsten var der 2 husmænd og hjælpe os, man arbejdede alle dage og fik fri hver anden søndag, men gårdpladsen skulle fejes hver søndag formiddag. Kl. 9 frokost, kl. 12½ middag til kl. 2½, kl. 6 aftensmad og fyraften. Men i høsten, da arbejdede man så længe, man kunne se.

Der kom der en stor kraftig mand en gang om året, en original kaldet "Alverdens Niels". Han fik aftensmad og sov i loen om natten, så fik han morgenkaffe og vaskede sig. Så gik han ud og tog roer op en times tid, så gik han ud på vejen og holdt en meget religiøs tale, og så gik han videre. Jeg var anden karl og havde et spand heste, vi havde 5 heste.

Jeg arbejdede på banen til den var færdig. Så kom jeg i bagerlære hos bagermester Helge Larsen i Hørve. De første 3 måneder var jeg sammen med 3 forskellige bagersvende. De kunne ikke enes med Larsen, han var en skør en, så måtte jeg gøre en svends arbejde og ud og flække brænde om eftermiddagen, når jeg var færdig i bageriet.

For det var jo under krigen, ovnen skulle fyres op dagen i forvejen og tillige tog de elektriciteten, så jeg måtte først ælte dejen til ??, da skulle den så igennem en æltemaskine, som jeg måtte dreje med håndsving. Derefter blev det lagt i karret igen og blev rusket. Når der var gået nogen tid kom det så i maskinen igen og kom ud som en lang pølse, hvor Larsen så stod med en lang form og huggede brødet af i den længde, det skulle have og blev vejet, og jeg måtte stadig dreje maskinen.

Det var en ovn fuld rugbrød, halvsigtebrød og sigtebrød, foruden var der sandkager, sukkerbrøds-kager og lave tvebakker og gøre plader rene og meget andet, samt kl. 8 om aftenen skulle jeg i bageriet og lægge surdej. Jeg var der i 9 måneder, så blev jeg ked af det, man havde jo aldrig fri, og om aftenen på teknisk skole, så jeg kunne jo ikke komme til baller eller noget andet som andre unge.

Jeg tog så hjem til mine forældre. De skulle ellers have været rejst til Jylland, hvor far skulle være formand for Petri og Haugsted, vi skulle bygge Varde-Grindsted banen, men så døde min bedstefar, og så blev det ikke til noget. I stedet købte min far en byggegrund af ølhandler Andersen Hørve bag hotellet, som ikke var der den gang. Han gav 50 øre for en alen. Vi byggede så en ejendom der, stuehus og 2 udhuse, hvor der var slagtehus og stald. Det var i 1918.

Men jeg fik jo ingen løn af far, så jeg fik plads hos manufakturhandler Østrup Rasmussen, Ahlgade Holbæk som bud og altmuligmand, jeg tror jeg fik en 30-40 kroner om måneden og kost og logi. Der var 9 kakkellovne at tænde op i hver morgen, men da jeg havde været der en 3-4 måneder, spurgte jeg Østrup ad en dag, om jeg ikke kunne komme i lære, og det sagde han ja til. Jeg kom ind i herreafdelingen under direktør Klejn og en kommis til.

Jeg var der godt et par år, så en dag kom førstemanden fra kjolestofferne og spurgte, om jeg ikke kunne tænke mig at få hvidevare afdelingen, for nu skulle han rejse, som var der, så ville han tale med Østrup om det. Men Klein ville ikke af med mig, så blev jeg gal, og sagde til Østrup, at hvis jeg ikke fik den, så rejste jeg, for jeg kunne ikke lære mere derinde.

Og som sagt så rejste jeg og fik plads højere oppe i byen hos en der hed H.C. Andersen og var der så et års tid. Vi fik jo kun 100 kr. om måneden, så det var lige til logi og sko og kravetøj. Jeg tog så hjem til mine forældre og var med i forretningen på Tidemandsvej, men da far solgte den, rejste jeg med til Bjergby. Her blev jeg meget syg og lå et par måneder og blev nogenlunde rask.

Så fik jeg plads i Nykøbing hos en hestehandler, og som samtidig havde et dødkøgeri, jeg skulle lave sæbe af fedtet, han hed Emil Andersen, Nyledsbakken. Der var to mand til. Han handlede forresten med alt og var meget velhavende, han købte også gårde og solgte besætningen, og så solgte han den igen.

Der gik mange historier om ham, en gang var han i København på et værtshus, så sagde han til tjeneren, om han ville se bommelommer, han havde jo altid mange penge på sig. Der havde lige været et stort indbrud et eller andet sted, så tjeneren ringede til politiet, som kom og arresterede ham, og de spurgte, hvor han havde alle de penge fra. Han sagde, det kom ikke dem ved, de kunne jo bare ringe til Nykøbing politi, og det gjorde de så, og fik det svar, at ham kunne de godt slippe ud igen, for han kunne købe det halve af Nykøbing. De sagde så, at han godt kunne gå, nej sagde han, I har og køre mig hen, hvor han var, og det måtte de.

Ligeså sad de nogle stykker på et værtshus og fik nogle bajere, så var der en anden handelsmand, kaldet Pисken, og de kom til at tale om heste. Da spurgte han Emil Andersen, om han ikke ville købe en hest af ham, jo det ville han godt, han havde også en, han godt ville sælge, men de sludrede så længe, at de handlede ubeset, at de skulle tage den hest, de fik.

Manden kom så dagen efter med sin hest. Emil havde en gammel karrusel, der lå oppe på loftet, han tog så en af karruselhestene og gav ham. Han blev jo lidt flov, da han fik hesten, men de havde jo handlet ubeset, så det måtte han jo bøje sig for. Emil Andersen var lidt pukkelrygget, så han blev kaldt af folk for Skrutten, men det var han ligeglad med.

Jeg var der en 4-5 måneder, så rejste jeg til Hørve, hvor far igen havde etableret sig. Han tog alt i entreprise. Jeg arbejdede for ham og fik en krone i timen, vi støbte grunde og byggede huse, så vi byggede mange huse.

Om soldatertiden

Men i 1925 blev jeg indkaldt som soldat og lå i Holbæk med 8. bataljon. Her lærte jeg og blev reserve hornblæser, så det var jo en god tjans, foruden jeg lærte morsesystemet. Da vi skulle på efterårsmanøvre, blev 28. bataljon indkaldt, og blandt dem var der så mange musikere, at der blev lavet et orkester, som skulle spille foran 8. bataljon. Vi var 7 mand, foruden dem, der kunne slå stortommen, så det gik jo fint.

Vi gav koncerter på skolen i de byer, hvor vi var indkvarteret, blandt andet spillede vi til bal på Vedbygård til fruens fødselsdag. Vi var også i Frederiksværk og skyde, der lå vi i en teltlejr, og det regnede næsten hver eneste dag. Vi var 8 i sådan et telt, maden fik vi ved sådan nogle lange borde, der var slået op i skoven. Jeg mødte op hver morgen og blæste reveillen. Og Roskilde bataljon var der også, og de havde jo det store musikkorps på 25 mand med, så når jeg havde blæst, gik så det store orkester i gang og spillede ned igennem teltlejren.

Jeg havde en sidekammerat, som var 40 år, han var lige kommet hjem fra fremmedlegionen i Marokko, det var en værre fyr, han gjorde ikke andet, hvad der passede ham, men de ville ikke sætte ham i spjældet, for så skulle han side der hele tiden, men bedst som han gik, gav han mig tornyster og gevær, og så stak han med en bil til København, der havde han en søster, der var syerske.

Da jeg blev hjemsendt havde jeg en fætter, som hed Henning Jensen i Hørve, som kunne spille violin. Vi dannede så et orkester og begyndte så at spille til baller, vi havde meget at spille. Vi kom så i orkesterforeningen, og jeg spillede så med mange andre musikere, der blev dannet et symfoniorkester i Odsherred, som blev ledet af Bela Mohr Nykøbing. Vi spillede hver søndag formiddag i Vig forsamlingshus og gav koncerter flere steder.

Mine forældre boede i 1924 i Frem, idet min fader var skalleentreprenør. Jeg solgte skaller til folk. En dag var slagter Olav Nielsen i Hørve i lag med mig, om jeg ikke kunne hjælpe ham en otte dages tid, for hans svend var rejst. Det kunne jeg godt, men de otte dage blev til 2 år, der var jo noget at lave dengang, her lærte jeg min kone at kende, hun var ude på Teglværksgården og var stuepige. Her kom jeg ud med kød, så her var

jeg ude hver søndag. Vi havde det vældig sjovt, der var 4 piger til. I radioen var der balmusik hver lørdag og søndag, så vi dansede og morede os.

Om begyndelsen i Svinninge

En dag kom en ældre mand, som hed Jens Jensen fra Svinninge og spurgte, om jeg ikke havde lyst til at begynde som slagter i Svinninge, for han havde et nyt slagtehus, som en svigersøn havde bygget, men som ikke kunne klare det. Jeg købte så vogn og inventar og lejede det på 5 år, og Agnes min kone havde fået ny plads i Vallekilde. Jeg begyndte så at slagte og sælge kød, og det gik strygende, jeg drev så forretningen i ca. 1½ år, hvor vi så giftede os, og jeg lejede en gård, Abildgård i Svinninge.

Men da jeg havde gjort den i stand, forlangte lejeren mere i husleje, som var Lars Nielsen, Hovgården, og det ville jeg ikke give, da flyttede vi ind i Københavnerhuset, som vi kaldte det ved siden af smeden. I mellemtiden havde Jens Jensen solgt ejendommen til købmand Holger Rasmussen i Hørve, og han ville ikke have slagtehus mere. Jeg var ellers blevet tilbudt ejendommen for 13.000, om jeg ville købe den, men den var for dårlig i stand og skulle kastes en hel masse penge på, så det var ikke noget, syntes jeg.

Så jeg ledte med lys og lygte efter en udvej. Så en dag var jeg i banken, da spurgte bankbestyreren mig, om jeg ikke ville købe den ejendom af Jørgen Olsens, som lige var død, for den var til salg, som han havde i kommission. Jeg spurgte om prisen, og han sagde 3.000, så bød jeg 2.400 kr. Han svarede så, at han skulle forelægge det for arvingerne. Så en aften, da jeg spillede på hotellet for Håndværker- og Borgerforeningen, traf jeg bankbestyreren igen, og han sagde til lykke, for nu var jeg blevet husejer.

Jeg overvejede, om jeg skulle lave det gamle om, men jeg kom til det resultat at bygge et nyt hus og leje det gamle ud, så fik jeg far til at bygge det og tømrerarbejdet til tømrer- og snedkermester Greve.

Grunden var på 3300 kvadratalen, så der var jo god plads. Huset skulle være 29 alen langt og 12 alen bredt, så der kom gang i det. Materialerne fik jeg af Højer og Rasmussen i Hørve. Når jeg var færdig med kødturen, så var det ned og være med til kl. var 1-2 om natten. Det gamle hus er bygget 1790.

Men omsider blev vi færdige, så fik jeg en 1. prioritet på 8.000 med et kurstab på 800 kr. Min pris til købmanden blev 4.900 med kakkellovn og tømmer til døre og vinduer og glas, men jeg måtte jo selv betale arbejdsløn og grus m.v., så jeg skulle jo tjene noget. Så flyttede vi ind i det nye, vi boede nede i den ene lejlighed i det gamle hus, far og mor i den anden.

Slagter Andreasen holdt op dengang, så jeg købte hans kølerum, så det var jo dejligt, da kødet kunne holde sig, i stedet for at kassere en del. Jeg kørte jo med hest og vogn, men en dag købte jeg en bil, så kunne jeg jo komme længere omkring. jeg begyndte at holde på Holbæk Torv torsdag og lørdag til kl. 12 i et telt, som blev opbevaret af en i Holbæk, som stillede op før jeg kom, og når jeg var færdig, så hjem og køre videre derhjemme.

En gris kostede 28 kr. og en ko fra 35-40 kr., så jeg slagtede meget dengang, foruden heste. Det lyder utroligt i dag, men tænk at kunne købe 3 pund fars for en kr., 25 øre for bryst, 35 for steg, 50 øre for skært kød, 2,50 for at slagte en gris.

Jeg var også brandmand i mange år. Vi havde 7 kommuner at slukke for, så vi rykkede ud både dag og nat. Duer har jeg også haft megen interesse for, jeg har haft mange forskellige racer duer, men de, der havde min største interesse var en tysk due, som hed Forellen, en meget køn due. Jeg fik ærespræmie, hvor jeg udstillede dem.

Fodbold var jeg også meget aktiv i. Jeg begyndte at spille i Hørve som dreng, men har spillet i mange klubber som Hørve, Asnæs, Jyderup, Snertinge, Mørkøv og Holbæk idrætsforening. Dengang var der kun 2 hold inden for unionen, A og B hold, men det var nærmest stævner, man kom til somme tider 10 hold, så vi måtte tit spille 3 til 4 kampe på en dag.

Om musikerlivet

Jeg lavede en forening, som hed Svinninge - Hørve Selskabelige Forening, fordi foreningerne brugte uorganiseret musik, da der opstod så mange bands på det tidspunkt, som for eksempel Mørkøv Jazzband, Rytmeband, Langes Band, Synkoharmoband?, Edvard Petersens Band, Mikael's Band. Vi holdt bal og underholdning en gang hver måned, det hjalp. Jeg instruerede dilettant i vor forening i flere år, vi red fastelavn også og havde det vældig sjovt fra gård til gård.

Men efter nogle fredelige år kom krigen, og pludselig faldt alt fra hinanden, ingen benzin og mærker og rationeringskort og ikke ret meget kød, så jeg måtte gå andre veje. Jeg begyndte at sælge is fra Solberg fra min hest og vogn. Jeg kørte rundt forskellige steder, blandt andet i Sandobberne, hvor jeg solgte masser af is og flødeboller, jeg fik et vandrebrev og kunne køre overalt. Jeg begyndte også at lave sæbe, som jeg også kunne og solgte, jeg havde jo meget affald.

Men det var jo ikke sjovt som musiker med transporten. Jeg måtte køre på cykel og havde en anhænger, der løb bagefter med alle mine trommer, men det måtte vi jo alle sammen. Vi skulle begynde kl. 4 til kl. 9, så skulle vi holde op, sådan lød loven. jeg har kørt mange gange til Mørkøv Hotel, Jyderup, Undløse, Regstrup Viskinge, Bromølle, Sidinge Kro, sommetider om vinteren i sne og sjap, og måtte trække cyklen, for det var umuligt at køre.

En gang var vi i Eskebjerg, da vi var kørt ned ad en vej fra Højsted, var der lige pludselig ikke kastet sne, så jeg måtte ind på marken og sætte to kæppe i hjulene og slæbe den som slæde. Jeg kom 1 time for sent og fuld af sved. De andre kunne jo gå noget raskere, for de havde jo ikke noget at slæbe på. En gang var jeg i Jyderup, da jeg kørte hjem om natten gennem skoven punkterede jeg. Det gav et knald så stort, så jeg troede at tyskerne kom og tog mig, for at være ude at samle våben op, men jeg måtte jo trække cyklen og kom godt hjem.

En gang var jeg i Undløse. Da jeg kørte hjem om natten, punkterede jeg også, så slange og dæk løb rundt om tandhjulet, så det ikke ville løbe rundt. Jeg måtte ind på Kongsdal og banke et par karle op, og fik dem til at hjælpe mig at få hjulet af og få dæk og slange

af også og sætte hjulet på igen, så jeg kørte på den bare fælg. En eftermiddag var jeg også i Undløse. Da jeg kørte igennem skoven lige før Undløse, holdt der 2 store tyske militær lastvogne med soldater, så jeg var ikke godt tilpas, da jeg så dem. De var sikkert ude at lede efter folk, som samlede våben op, og min anhænger skramlede, så det var en gru, for vi kørte jo på faste gummiringe, vi kunne jo ikke blive ved at skaffe luftringe.

På et vist tidspunkt var vi 4 fra Mørkøv, som slog os sammen, det var Bernhardt Hansen, Jak. Petersen og hans kone på klaver. Jak. Petersen var så høj, så de kaldte ham for lange, og vi kaldte vores band for "Langes Band". Jeg købte en jumpe og satte hesten for og kørte med mine trommer til Mørkøv, hvor vi så kørte med vognmand ud i landet, for vognmanden kunne få en vis tildeling af benzin.

Vi var engang i Mullerup og spille. Vi måtte sidde ude i bilen og sove til det blev lyst, vi måtte ikke køre før. Engang var vi i Egebjerg forsamlingshus, der skulle vi også blive. Så tog vi madrasserne, som de brugte til gymnastik og rullede ud på gulvet, så lagde vi os ved siden af hinanden med damen i midten og en madras over os. En gang kom vi til Sorø og skulle spille, og vi stillede vore instrumenter op. Så kom Harders Band også, der var sket en fejltagelse, de havde fået bestilt to orkestre, men vi fik vore penge, og så kørte vi hjem. Det skete engang på samme måde i Faurbo, men da måtte vi spille. Men det skete tit, at vi var 2 orkestre. Så spillede vi 3 numre, og så holdt vi op, så begyndte det andet orkester, men det var efter krigen.

Vi spillede meget til gymnastikopvisninger og bal og folkedans, ligeledes til andespil. Jeg har vundet mange ænder og gæs og kvarte grise, men det var tit noget besværligt, for ænderne og gæssene var levende dengang. Vi spillede også til juletræer i hele julen og nytårsballer, endvidere til dilettanter og sommerfester og fastelavn, hvor vi kørte fra gård til gård.

På et tidspunkt, da vi havde spillet nogle år sammen, blev vi på kant. Så gled jeg og begyndte for mig selv, lidt efter gled Bernhardt fra Mørkøv også og kom til at spille for mig. Vi kom til at spille for Kongstrup Gamle Danses Værn en gang om måneden, lidt efter kom Mørkøvs G.D. og Regstrup G.D., og for dem spillede vi i en 12-13 år hvert sted, en gang om måneden, og der var fyldt med mennesker, de kom fra andre gamle danse, blandt andet fra Herlev og fra S? i København. Vi spillede også i radioen.

Vi spillede også til høstgilder på Dragsholm, hvor baronen også var med, ligeledes på Løvenborg, hvor greven var med og endte tit på slottet, og måtte spille. Vi spillede også på Torbenfeldt til sølvbryllup for Treschow. Det var en søn som havde Kattrup, det blev holdt for. Der var så mange flådeofficerer med i uniformer, så det så flot ud. Endvidere var violinisten Telmanyi med, han var med oppe og spille for sjov. Vi fik kronhjort steg, der var 2 kokke fra National Scala ude og lave mad.

Man har jo haft mange oplevelser i sin tid, en gang spillede vi i Bjergsted Forsamlingshus, og jeg var selv kørende i min bil, og da vi holdt op og skulle hjem, kunne vi ikke finde bilen. Den var stjålet, og vi ledte hele Bjergsted igennem, men fandt ingen. Så gik vi ned til Bregninge og skulle finde en vognmand til at køre os hjem, men

der var ikke til at banke nogen op, så lagde vi os til at sove på kirkeskråningen, og da det blev lyst, fik vi endelig fat i en vognmand, så vi kunne komme hjem.

Jeg meldte det så til politiet, og noget op ad dagen fik jeg så at vide, den lå nede ved Tissø og var smadret. Jeg fik så fat i en lastvogn og fik læsset den på og fik kørt den hjem til en mekaniker og fik den samlet igen. Jeg var så i retten i Kalundborg, det var en karl fra Aunsøgaard, der havde stjålet den, han fik 1 års forbedringshus for den spøg.

En gang var jeg også i Bjergsted og spille, og ham, der skulle spille harmonika, kom ikke. Det var en, der hed Elmer fra Kalundborg. Så kørte vi til Kalundborg og ledte efter ham og fandt ham oppe på et hummer, skidefuld, men vi fik ham med hjem og hente harmonikaen, og kørte så til Bjergsted og spillede.

En aften, så ringede telefonen kl. 9½ og spurgte om jeg ikke kunne komme og spille med det samme inde i Bjergesø. Jeg fandt så en harmonikaspiller fra Kundby, og vi satte hesten for og kørte derind. Det var hos en mand, der hed "Sakko", og børnene var hjemme og fejre hans fødselsdag. Jeg spurgte så, hvor vi skulle spille, de sagde så ude på vejen. Så vi spillede ude på den asfalterede vej.

Og engang spillede vi i Enheden i Gørlev. Da vi var færdige og skulle hjem, kunne vi heller ikke finde bilen, så vi ledte alle vegne. Til sidst fandt vi den, den var skubbet ned på vejen, men jeg havde fået lavet en knap i instrumentbrættet, og den har de ikke kunnet finde, ellers havde den også været væk.

Jeg spillede engang i Bromølle. Da vi skulle hjem, kunne vi ikke få bilen i gang, så var der nogen, der havde tisset i benzinen, men om langt og længe fik vi den i gang, men jeg turde ikke køre langsomt, så der var knald på hele tiden, for jeg skulle til Tuse med den ene mand, som hed Aage, men som nu er død, han kørte ind i en lastvogn og slog sig ihjel som ganske ung. Men da vi nåede Tuse, gik den i stå, men vi fik den endelig i gang med håndsving og kom hjem.

En gang spillede vi i Tuse forsamlingshus, da vi skulle køre var alt lyset ude, så måtte Karl Petersen Skelbæk køre, og jeg sad ude på køleren med en lommelampe. Det var koldt dengang, for det var om vinteren. Og engang havde vi været i Kundby at spille, da havde vi vognmand på, og det blev en snestorm af en anden verden, men da vi nåede Svingingegården, kørte vi ind i en stor drive og kunne ikke komme længere. De måtte så gå med mig hjem og sove, det var Jak. Petersen og Bernhardt fra Mørkøv plus chaufføren.

Jeg skulle engang hjælpe Gunnar i Skellebjerg Central med at spille til hans svigerfars 70 års fødselsdag i Fuglede Forsamlingshus. Frede fra Asminderup, folkedansleder i mange år skulle komme og køre med mig. Han kom også, og vi kørte derned. Vi spillede under spisningen, men da de var færdige med at spise, skulle de til at danse. Vi spillede op til dans, men da vi havde spillet lidt, kom en mand gående og ville ud. Vi sad lige ved døren og spillede, så faldt han hen over mig og trommerne. Jeg sagde så, de kom til at holde op, for jeg kunne jo ikke bruge trommerne. Han blev så båret ind i et lokale ved siden af, og der blev sendt bud efter doktor, men han var stendød. Hele festen blev så aflyst, det var noget kedeligt noget, for manden havde jo glædet sig.

Jeg fik så Frede Andersen med hjem, vi kørte så op til stationen i Svinninge og ville se, om der gik flere tog, men det gjorde der ikke, så skulle Frede bo hos mig. Men bedst som vi gik der oppe på stationen, kom en som vi kendte godt, "Carlsberg Ejlif", han havde fest derhjemme, så han sagde, vi skulle gå med hjem. Vi gik så med hjem, hvor der var mange mennesker. Vi fik nogle bajere og snaps, og Frede kom i godt humør. Han fortalte historier, som han gjorde, når han var ude, så vi morede os godt til ud på natten, så tog vi hjem til mig.

Vi havde selv sovekammer oppe på loftet, og Frede kom ind på værelset ved siden af, men ud på natten hørte min kone et værre spektakel. Hun vækkede mig og sagde, jeg skulle gå ind og se, hvad der var i vejen. Jeg lukkede så døren op til Frede, og hvad så jeg, Frede stod op i sengen i den bare skjorte og tissede ud ad vinduet. Det har vi grinet af tit.

Engang skulle vi spille til juletræsfest i Hørve. Vi var på vej til Hørve, det var Bernhardt og mig og min søn Knud. Vi sad alle i førerhuset, han skulle sætte os af i Hørve, så skulle han køre videre. Han skulle spille for mig i Vommevad Forsamlingshus, men da vi nåede bakken ved Vejleby, kom der 2 biler lige imod os og blændede mig fuldstændig, så vi kørte i grøften. Forruden smadrede, og begge dørene faldt af, så jeg måtte ringe til Hørve efter en vognmand til at trække os op, men det var en kold en for Knud, da der var sne på jorden. De troede han var fuld, da han kom i sådan en bil, men vi klarede den.

Engang kørte vi hjem fra Hørby Færgetro kl. 2 om natten om vinteren. Da vi nåede Kundby, lå der en mand og sov på landevejen. Harry Rasmussen, som spillede for mig dengang, råbte, der ligger en mand. Vi kørte så uden om ham og standsede bilen, han lå i bare skjortearmer, som var smøget op, og sweateren havde han taget af og lagt under hovedet, og han havde et par tynde nylonbenklæder på. Vi gik så hen til ham, jeg fik vækket ham og sagde, der kunne han ikke ligge, men han ville ikke rejse sig. Men efterhånden kom der så mange biler, så vi var en del mennesker, de tog så fat i ham og smed ham ind i en bil.

Så sagde jeg til Harry, at nu kører vi. Jeg kørte så Harry hjem, da jeg kom hjem i gården, holdt de med ham der. De spurgte, hvor de skulle gøre af ham, jeg sagde så, at de kunne køre ham til Holbæks politistation, men det gad de ikke. Men de skulle ad Snertinge til, så sagde jeg, at de kunne smide ham af hos Falck i Snertinge, men hvad de gjorde, ved jeg ikke.

En nat spillede jeg ved nytårstid inde på Klintekroen. Det blev et isslag af en anden verden, og jeg tænkte, om jeg skulle blive der om natten, men jeg anede slet ikke, hvor slemt det var, jeg kunne ikke køre mere end en 20-25 km i timen og måtte køre i det lave gear hele tiden. Til alt held var der ingen på landevejen, for snart var jeg midt på vejen, og snart var jeg i den forkerte side. Men det siger noget, når jeg ikke mødte en bil på hele turen, for folk turde slet ikke komme ud. Men endelig nåede jeg Høve stræde. Jeg tænkte, nu prøver du at køre inde på fortovet, men der var jo sne, så jeg var bange for, at der skulle stå nogle sten og markere vej og gangsti.

Men endelig kom jeg op, men snart for den ud på vejen, og snart kom jeg ind igen, men da jeg var kommet op, holdt jeg og hvilede mig lidt og slappede af, men så kørte jeg videre. Men så snart jeg skulle op ad en lille bakke, rendte den sidelæns, men langt om længe nåede jeg Vejleby, så kunne jeg ikke mere. Så kørte jeg den ind til siden og smed mine sko, så gik jeg ned i grøften og fulgte den, for det var umuligt at gå på vejen. Jeg kom hjem om morgenen og var godt våd og frøs om benene, så lidt op af formiddagen tog jeg min svigersøn med ind og hente bilen, som var fuld af instrumenter og anlæg, og havde vi endda været to, havde det jo nok ikke været ligeså anstrengende, men jeg lovede mig selv, det gør du aldrig mere.

Tåge har også tit været et slemt problem. Engang spillede jeg i Sorø på Postgården, og da vi skulle hjem, var det forfærdeligt tåget. Det gik fint, så længe vi kørte, hvor der var lys i gaderne, men da vi kom over korsvejen, var der ikke hvide striber, så vi måtte famle os frem. Jeg havde Bernhardt med fra Mørkøv, men vi kunne hverken se skilte eller noget, så jeg kørte 25 km i timen, men vi holdt tit og måtte ud og se, hvor vi var, og hvor vi skulle dreje af. Vi skulle til Stenlille, Undløse og Mørkøv, jeg glemmer det aldrig. Sommetider kørte vi for langt, for der var jo ingen streger at se efter, kun skimte så småt lidt vejkant hist og her, men endelig nåede vi Mørkøv, og jeg fik sat Bernhardt af, så var der hvide streger resten af vejen, og da var det ikke så slemt.

Engang spillede vi på Korsør Strandhotel. På vejen derved, da vi kom uden for Slagelse, røg vi ind i en mægtig snestorm, og jeg tænkte, hvordan finder vi der ud, det sneede, så vi kunne ikke se ud af ruderne, men da vi havde kørt en km, var det det fineste vejr igen. Vi spillede også engang med 6 mand i bygningen i Slagelse nytårsaften, der var så fyldt med mennesker, da vi så holdt pause, var der en, der smed en bombe, så alle de store ruder, der var i salen røg ud. Der blev også kastet en op på scenen til os, der røg to knapper på Bernhardts harmonika. Det var et værre bal.

Engang spillede vi i Boelslunde Kro. Da vi kom derved kom politiet og spurgte os ad, om det var os, der havde kørt en mand ned. Men det kendte vi ikke noget til, det viste sig, at vi slet ikke havde kørt den vej. Og engang spillede vi i Hallebyore. Da vi begyndte at spille fik vi hver en bajer op, så blev der sagt, vi skulle bare sende flaskerne op igen, når de var tomme. Så kom de op til os igen med flaskerne fyldte med kaffe og brændevin, de sagde, vi skulle bare sende dem op igen, når de var tomme. Så det gentog sig jo nogle gange, men det var meget værre, da vi skulle hjem, der var ingen lys på bilen, så vi kørte i mørke, men vi kom da hjem kl. 8 om morgenen.

Engang var vi også nedad landet et sted, da vi skulle hjem og havde kørt lidt, var vi kørt tør for vand, så den dampede. Vi holdt så ud for en ejendom og løb ind i en gård og postede vand. Så kom manden op i den bare skjorte og skældte os ud, så vi løb alt hvad vi kunne og hældte det vand på, som vi havde fået og kørte.

Mens jeg spillede på Hørby Færgetro, var der en aften, vi spillede, og det gik godt, som det jo altid gjorde, var der pludselig en af herrerne fra København, der blev uvenner med konen. Så tog pokker ved ham, og han løb ud og sprang på hovedet i stranden, så vi måtte ringe efter ambulance, og fik fat i ham og kørt af sted med ham.

En nytårsaften skulle jeg hjælpe "Oluf Petersen" fra Nykøbing, vi var en del musikere, som blev samlet op forskellige steder, da vi skulle være 2 orkestre. Der var en bil, som hentede os, der var en frk. Knudsen fra Holbæk og mig og Martin Madsen Grevinge, Georg fra Egebjerg, barberen i Fårevejle Oskar Hansen, de øvrige var fra Nykøbing. Da vi så skulle hjem og sættes af, bedst som vi kørte, råbte hun damen holdt, hun skulle ud. Så råbte Martin Madsen fra Grevinge, skal du pisse, ja sagde hun. Hun sprang hen foran bilen i lyset af bilens lygter og satte sig, og Martin Hansen rendte rundt om hende og sagde, skal jeg brede frakken ud, nej det er lige meget, nå hun gjorde sig færdig og sprang ind i bilen igen, og vi kørte videre.

Mens jeg spillede på Hørby Færgetro, som der tit en styrmand fra København, en stor blok og drak som en svamp, så sad han gerne i en stor sweater. På et vist tidspunkt ville han danse, men der var ingen, der ville danse med ham, så sagde han til mig, nu skal vi have lidt skæg. Så gik han op på sit værelse og tog sin fine uniform på, så kom han ned og satte sig igen, så ville de danse med ham alle sammen, og vi grinede, så vi var ved at revne.

Boldklubben "Dalgas" fra København var ude på Hørby Færgetro til spisning og bal, men under spisningen lå der et par sorte dametrusser ved hver kuvert til damerne, da de havde spist noget og sunget og morede sig, blev der råbt: Så skifter damerne trusser. De sprang op og stod på stolene og skiftede trusser, så der blev et værre sjov og vi grinede. De generede sig ikke spor.

En af musikerne, som var barber i Grevinge, som jeg engang imellem spillede sammen med som ung, der var en lille historie om ham. En dag kom præsten ned til barberen og skulle barberes. Så kom Niels til at skære ham lidt, nu vidste præsten jo godt, at Niels var noget fordrunken, så præsten sagde til Niels, det spiritus, ja det spiritus. ja, sagde Niels det gør huden så skær.

I 1932 var vi så mange, der havde meldt os ud af Orkesterforeningen, og mange nye var opstartet, så de spillede til alle mulige priser. Så inviterede Orkesterforeningen os til sammenkomst på Mørkøv Hotel, for at få os ind i Orkesterforeningen. De ville så have, at de skulle aflægge prøve, men vi fastholdt, at vi ville ind alle sammen. Vi var 67 medlemmer, så foreslog formanden for landsforeningen Due Andersen, at vi skulle lave en forening, og så kunne vi glide ind alle sammen. Men så døde han, og så blev der ikke noget ud af det. Men vi lavede foreningen, som holdt i mange år og fik faste priser for at spille. Jeg var formand i nogle år, men efterhånden som tiden gik, blev det bedre tider, og vi fik nye former for musik. Det blev jo meget guitarmusik, og til sidst holdt det helt op med at det.

Jeg havde jo været medlem i Odsherreds orkesterforening fra 1928, så da jeg begynde at spille til dansant på Svinninge Hotel, hvor jeg spillede fast torsdag og lørdag med 4 mand, gled jeg ind igen, hvor jeg spillede i 2 år.

Om tiden som minkavler

I 1945 hørte jeg, at de fik så mange penge for mink, og jeg havde jo så meget slagteaffald, så jeg fik Holger Madsen i Vejleby til at bygge en hal nede i haven. Jeg købte 3 tæver og en han af Søvind, som havde mange mink. Jeg gav 300 kr. for stykket,

men jeg fik da arbejdet en anselig del op, så jeg kunne sælge avlsdyr. Jeg solgte 20 stk. a 250 kr. til Halfdan på Fårevejle gård og til flere andre.

Men så en dag forbød de mig at have mink herhjemme på ejendommen, så var jeg heldig at få lejet et stykke jord af gdr. Laurits Larsen i Vejleby, en tidligere grusgrav. Her byggede jeg så to større haller og et lille sommerhus, hvor jeg kunne være, når det var koldt, når jeg parrede.

Det var ikke så stort, men det havde vi megen glæde af, der tog vi ind søndag formiddag og tog mad og kaffe med. Så lå vi og nød det, der var en dejlig udsigt og fred, og bedstemor var gerne med. Hende hentede vi hver søndag fra Hjembæk Alderdomshjem og kørte hende så hjem igen om aftenen. Men senere udvidede jeg mit sommerhus, så det blev dejligt stort med møbler og billeder, jeg havde en gasovn til at varme op og havebord og stole.

Hjemme i Svinninge havde jeg ude i vaskehuset en stor kødkværn til at male kød og fisk med, men det var jo et arbejde, når jeg var færdig med kødturen, skulle jeg ud og male æde og ind til Vejleby og give dem æde, så det kunne tit blive lidt sent. Det skete jo også, at der var en ude i hallen, som skulle fanges. Fisken fik jeg fra Holbæk havn, jeg gav 3 kr. for en kasse fisk, så jeg tog jo nogle hjem, hver gang jeg var i Holbæk og hente kød, foruden jeg fik affaldet fra et par fiskemænd.

Min farm hed "Vejleby Minkfarm". Jeg havde mink til 1974, da jeg skulle på Kalundborg Sygehus og opereres for et brok, som jeg havde gået noget med. Men til sidst var det blevet så dyrt at købe foder, jeg gav 24 øre for kiloet, og det kunne ikke betale sig at lave det selv. Men jeg har stadigvæk sommerhuset og hallerne stående, for det er dejligt om sommeren at tage derind en tur.

Det skete et par gange, at det blev snestorm. Så måtte jeg jo gerne derind, det kunne somme tider godt være lidt besværligt. Et par gange havde der lagt sig så meget sne på tagene, når det så slog over i regn, kunne taget ikke bære, så knækkede lægterne, og taget sank sammen og trykkede kasserne, som minkene var i ned, så minkene løb ud i hallen. Det var ikke godt at komme i gang med, men jeg fik da altid fanget minkene og så dagen efter lavet nyt tag.

Jeg havde alle slags mink og i alle farver, men de var ikke lige nemme at avle med. De værste var Safir og Andalucia, de fik tit bylder eller de manglede lemmer som ben eller andet, men de bedst betalte. Man skulle også passe på ikke at få sygdomme i dem, for eksempel hvalpesyge, så skulle alle dyrene slås ihjel.

Om hunde og heste og andre dyr

Jeg handlede mig engang til en meget fin hund, en dobermann, så en dag havde jeg ham med henne i brugsforeningen, og bedst som jeg stod, sprang hunden med fuld fart imod den store rude i døren og ville ud. Til alt held var ruden så tyk, at den holdt, så jeg skyndte mig hjem med ham, for ellers havde han sprunget ud af butiksruden. Så jeg måtte tøjre ham.

En dag kom en landmand og bestilte mig til at slagte en dag, da så han hunden og var vild med den. Så spurgte han, hvad den kostede, han havde også mink, han tilbød en mink, og jeg måtte selv vælge, hvad for en jeg ville have. Vi handlede så, jeg tog den så med den dag, jeg var der ude og slagte. Så nogen tid efter traf jeg ham igen og spurgte, hvordan det gik med hunden. Den sagde han, den har jeg skudt for længe siden, vi havde ikke en hel rude i hele huset.

Under krigen havde jeg en boxerhund, som jeg købte i Bjergby, engang jeg var ude og handle. Der var en meget fin stamtavle på den, så jeg lod den løbe med en ægte boxer hun, og hver gang den fik hvalpe, fik jeg 75 kr. for hannerne og 150 kr. for tæverne, så det var en god forretning. Den første hund jeg havde, var en schäfer, Jeg var på kødtur i Torslunde, og et sted, hvor jeg handlede, spurgte de mig, om jeg ikke ville have den, for de skulle rejse. Og det sagde jeg jo til, så jeg tog hunden med hjem. Det var en halvstor hvalp, men konen blev glad for den. Den havde hun inde i stuen, når jeg var ude og spille. Den havde vi lige til den døde, en meget klog hund.

En ting jeg også kan nævne, var engang jeg blev kaldt ud og skulle nødslægte en gylt, og den havde fået en gris. Så sagde manden, kan du ikke tage den med hjem og slå ihjel, jeg fik grisen med hjem, men da børnene så den, kom den ind ved siden af kakkellovnen, og de redte en fin seng til den, og de fik købt patteflaske til den, så den fik flaske hver time. De kaldte den Rudolf, og vi havde et vældigt sjov med den, når hunden og grisen legede, for han kunne ikke lade hunden være. Så sprang hunden over grisen og bed fast oppe i nakken, så løb grisen efter hunden, men han tabte vejret, så stod han stille og pustede lidt, til han fik vejret igen. Når mor gik i byen, løb grisen med, så hun råbte tit, kom og hent Rudolf, men til sidst blev han i slagteristørrelsen, så vi sendte ham på slagteriet, for vi kunne ikke spise ham.

Engang købte jeg af slagter Nystrup Jensen i Hørve en travet, som kunne løbe værre end pokker. Jeg kan huske, jeg ringede til en gdr. Chr. Nielsen på Næbbet i Hørve og fortalte ham, at jeg havde købt sådan en, kom her ud med ham, så sætter vi han for en vogn. Jeg kom ud med ham, og vi satte ham for vognen. Men da vi havde sat skaglerne for, så gik det ud ad landevejen, vi skulle være heldige at komme på vognen, for den reagerede slet ikke spor på, hvad vi sagde, det var den jo slet ikke vant til. Men det var en, der kunne løbe. Men vi fik da standset den og kom hjem, jeg kørte et par gange med den, men jeg kunne slet ikke bruge den til kødtur, for der var jo ikke noget med at holde nogen steder.

Men en dag byttede jeg den med en anden hest, som var i fol, med en inde i Hørve, men den byttede jeg væk med en anden hest med en i Sdr. Jernløse. Men da den havde folet, ringede manden en dag. Han skulle have kørt møg ud, men den var stædig, den væltede sig bare ind over den anden hest. Så spurgte han, om vi ikke kunne handle tilbage, jo det kan vi da godt sagde jeg, for den var jeg jo med på, så fik jeg jo 2 heste. Jeg kørte med kød med den i flere år, den var aldrig stædig for mig, så var det lige meget, hvad den blev sat for. Føllet solgte jeg, men hvis jeg lånte den ud til en anden, ville den ikke trække.

Om kunderne

Der var en gård, der hed Vester Hougård, som der var en der hed Viuff, som havde ejet Skovly i Hørve, som var gift anden gang. Hans kone var københavner og var temmelig skrap. Hun havde fundet på at lave lørdag-søndags weekend for københavnerne, og hun handlede hos mig, og efterhånden var hun kommet til at skylde mig en del, og jeg tænkte, hvordan skal du få de penge, for de ejede ikke en krone. Så en dag spurgte Viuff mig ad, om jeg ikke ville købe en stor gris, og det ville jeg gerne. Jeg købte så grisen af ham og kørte hjem og fik grisekassen på, og min lærling med. Så sagde jeg til ham, at når vi havde læsset grisen, skulle han skynde sig ind i vognen. Og som sagt gjorde han det, så kom jeg med regningen og en 5-6 kr. Han kiggede noget, så sagde han, havde han vidst det, skulle han ikke have haft solgt nogen gris. Og jeg ind i bilen og kørte, så jeg fik mine penge, og så var det slut med kredit.

På Maglebjerg lå en lang ejendom, som tilhørte Svinningegården. Der var 3 familier, der boede der, de kom og rejste hele tiden. Blandt andet var der lige kommet en ny familie at bo, hun handlede med slagter Larsen Svinninge. Så en dag jeg stod og handlede med en af de andre, kom hun ud til vognen og spurgte, om hun ikke kunne købe noget af mig, for hun var i omstændigheder, så det var lidt besværligt at køre til byen. Jeg sagde, at det kunne hun godt, og hun betalte også godt nok de første gange, men efterhånden manglede der lidt hver gang.

En skønne dag fik jeg at vide af naboerne, de skulle rejse om 3 måneder. Så en dag fremviste jeg hende regningen, så svarede hun, at hun ikke skyldte mig noget, og nabokonen var også derinde. Så sagde jeg til hende, at hun skulle skynde sig at klæde sig om, og se at komme op til doktoren, for der måtte være noget galt med hukommelsen, og nabokonen hun grinede.

Så handlede jeg med nabokonen og sagde, at jeg skulle nok få mine penge, for jeg havde en aftale med godsejer Nord på Svinningegården, at jeg bare skulle komme op og få pengene. Det var jo bare noget, jeg fandt på. Næste gang jeg kom, kom hun styrtende ud til vognen og betalte mig pengene, og sagde, at jeg ikke skulle bryde mig om at gå op til godsejeren og få pengene. Så jeg grinede godt af den lille nødløgn, jeg havde sagt.

Svinningegården købte en mindre landejendom i Svinninge, og stuehuset brugte de til arbejderboliger. En dag handlede jeg med fru købmand Berthelsen, så kom en dame hen til mig med en barnevogn og spurgte, om hun kunne købe noget hos mig, og det fik hun. Så sagde hun om jeg ikke ville køre op i gården hver uge med kød, og det lovede jeg. Det gik også godt, men så kom en dag, hvor hun fortalte, at manden var gået på arbejde og havde glemt at aflevere pengene, men jeg skulle få dem næste gang. Jeg fik lidt af pengene, og det gentog sig et par gange, så en lørdag, da jeg kom, var de væk.

Jeg gik op på kommunekontoret og fik at vide, hvor de var flyttet hen, og jeg fik adressen. Det var på en stor gård oppe ved Frederikssund. Jeg ringede så til en af mine kolleger i Frederikssund, at de ikke måtte give kredit til den familie, og om han ikke kunne give mig adressen på den skrappeste sagfører i Frederikssund. Jeg fik så navnet og ringede og sagde, om de ikke ville indkassere dette beløb. Der gik ikke mere end 8-10 dage, så kom pengene, men så fik jeg senere at vide, de havde snydt alle handlende i byen.

Jeg handlede med en familie, som hed Peter Andersen, kaldet "Gummi Peter". Han havde 2 sønner og 2-3 piger. Så en dag kom jeg, som jeg plejer, så fortalte han, at Engelhardt, en søn, skulle giftes, og han ville gerne have en smoking. Så læste han i avisen, at der var auktion i Holbæk, og der var en smoking iblandt, så fortalte Peter, da var Engelhardt heldig, for da han kom, blev smokingen holdt op, og Engelhardt bød og fik den, og kan du tænke dig, den var så godt som ny, den skulle bare stoppes lidt i røven.

En anden gang skulle Peter have sølvbryllup, da var han flyttet til en gård i Gudmandstrup, hvor de boede i et hus, som hørte til gården. Så boede der en nabo til "Gummi Peter", som hed Karl Jensen, og han syntes, at det svandt noget i hans brænde, så han fyldte en hyldepind ud med krudt. Så kom dagen, da Peter skulle have sølvbryllup, og de fyrede og kogte, men pludselig gav det et brag, og komfur og gryder sprang i luften, og hvordan det ellers gik, fik jeg aldrig at vide, men det var samtaleemne i lange tider.

Om Thomas

Vi havde også en, der boede lidt uden for byen ud ad Strandvejen i et ældre hus, som hed Thomas, og var meget slem til at drikke. Han var skilt fra konen og havde en husbestyrerinde, som hed Augusta. Så en dag var det Augustas fødselsdag, og Thomas var i byen og skulle købe fødselsdagsgave til Augusta. Han havde købt en kuffert, og han havde jo fået nogle bajere og fyldte som sædvanlig hele landevejen.

Men den dag var han på cykel, og han kom jo kørende ned ad Strandvejen. Det var om vinteren og temmelig koldt og glat. Så nede ved Joh. Petersens bro ville han svinge ind på fortovet, da gled cyklen, og Thomas røg på hovedet i åen. Han råbte om hjælp, og Arnold og Marie, som bor lige ved åen, hørte det og løb ned til åen. Jeg gik inde i min gård, så jeg løb også ud, da jeg hørte råbene.

Da jeg kom ned til åen, sad Thomas midt ude i åen lige med hovedet oven vandet, der var så et par mand, der sprang ud i åen og slæbte ham op på skrænten. Der var ringet efter læge og politiet. Så kom læge Blume, så sagde Thomas, hvad vil du, du er jo ikke min læge, giv mig en cigaret, og han rystede over hele kroppen. Så sagde Blume, at han bare skulle have en indsprøjtning, og det fik han, så kom betjenten Jensen. Jeg måtte hjem og hente en sæk til at lægge på sædet af betjentens bil, da tog betjenten og jeg og bar ham ind i bilen, hvorefter han kørte ham hjem til husbestyrerinden. Det var en kold omgang.

Om besættelsestiden

Under krigen havde vi indkvartering, vi havde 1 soldat, nogle havde 2-3 stykker, og soldaterne havde vagttjeneste. De havde kanonerne stående ud ad Ringstedvej, og på mejeriet var der vagthus, så der gik en 2-3 stykker vagt ved kanonerne.

Vi havde en bagersvend, som hed Evald, og en dag gik han op til en af dem, der holdt vagt. Han havde noget spiritus med, som de drak. Vagten blev så fuld, at han gik hen og sov ved en hæk, Evald fik geværet samt hans hue og kappe på, og så gik Evald vagt. Da ville skæbnen, at der kom en befalingsmand og inspicerede, og han spurgte hvem han var, da han stadig havde de hvide bagerbukser på. Jeg er bagerens Evald, han var jo lige

så fuld som soldaten. Men soldaten blev jo hurtig udskiftet, og der kom en anden soldat. Den fulde soldat har jo sikkert fået en spjældetur.

Men det var jo det rene parodi, for da tyskerne gik over grænsen i Sønderjylland, lå de herhjemme og sov imens. De blev så afvæbnet.

Så kom der store hærstyrker af ungarere. De blev indkvarteret i forsamlingshuset og i skolen. Jeg kan huske, at de gik forbi her hver morgen og sang, så det kunne høres langt væk. Min søn Niels var ikke ret stor. Der var en af befalingsmændene, som han godt kunne lide. Han tog ham i hånden og gik med dem et lille stykke.

Gårdejer Johs. Petersen havde et materialeskur, som lå over for os. Der var lavet hestebåse, og der var fyldt op med heste og soldater, og vagterne stod i lange rækker uden for. De hentede vand nede i min brønd, men de var vældig flinke. Vi tabte jo tit en pakke mad, når vi gik forbi dem. Når der var fred og ingen fare, kom hele flokken og begyndte at grave have, men bedst som de gravede, kom der en løbende og råbte ”officer”, så løb hele flokken igen.

En dag gik min kone og jeg rundt inde i køkkenet. Pludselig stod der en mand i civilt tøj, men med militærstøvler på og sagde: ”de ungarske soldater”? Og spurgte hvor de andre var blevet af, for de var forflyttet til noget, der hed Kindertofte. Han havde et landkort med, og jeg måtte så vise ham vejen på kortet. Agnes min kone smurte så en stor madpakke til ham, og vi fandt en gammel pung og kom nogle penge i. Jeg gik så ud på vejen og så mig omkring, om der var nogle tyskere. Så viste jeg ham ud af Ringstedvej, som han gik ud af.

Han var bange for, at han skulle til fronten, derfor smed han soldatertøjet. Det blev senere fundet i svinefolden oppe ved jernbanen. Det er ikke godt at vide, hvor han er endt. Tyskerne turde ikke sende dem til fronten, for de kunne ikke stole på dem.

Da de ungarske soldater blev fjernet, kom der tyske flygtninge i alle kategorier, der var både børn og gamle. Vi så dem, da de kom med toget. De gik et lille stykke, så satte de sig på trappestenene og hvilede sig. Sådan blev de ved, indtil de nåede forsamlingshus og skole. De boede i et roderi og fødte børn og døde. De døde blev bare lagt uden for på Johs. Petersens mark, til der var blevet en bunke. Så var der nogle danske, der hamrede et par kasser sammen, og lagde dem op på kirkegården. Efter krigen blev de gravet op og hentet af tyskerne, men oppe på kirkegården ligger det gravsted der endnu uberørt hen.

Her var en stor åben plads ude foran, hvor vi boede. Der kom bønderne visse dage med foder, som tyskerne købte til deres heste. De kom alle vegne fra, bl.a. Hørve og læssede af. En dag, hvor der var rigtig mange og hente korn, kom der en tysker ind i gården og videre ind i køkkenet og sagde: Mad, mad til Agnes. Agnes smurte en madpakke og gav ham et kogt æg. Da han kom ud i gården, lagde han sig på sine knæ og pakkede maden ud og skuffede i sig. Han var en stor lang en, men at se ham spise! Han slugte det formentligt.

Det var nogle sjove faste vogne, tyskerne havde. Der var små tremmer på siden. Hestene var også nogle små lette nogen. Da krigen holdt op, kom tyskerne marcherende i store kompagnier uden gevær. Jeg mødte dem oppe på Ringstedvej, de kom helt inde fra Odsherred og jeg tænkte, I har lang vej hjem.

Vores frihedskæmpere gik med armbind og maskingevær op og ned ad gaden. Om aftenen var der march med faner og musik op ad gaden og lys i vinduerne.

Jeg kan huske, da jeg spillede til høstfest på Løvenborg. Der var en politibetjent med, som blev holdt skjult for tyskerne. Jeg kan huske, at hans kone reddede en tak til alle folkene, for at de kunne tie og holde ham skjult.

Jeg kan huske, at når jeg trak hesten ud på græs hos Trier, stod der tyske soldater vagt langs banelinjen, for de var bange for at banen blev sprængt i luften, da der var sabotage overalt. Så her stod alle hans soldater, som han skulle bruge på østfronten.

En gang, mens jeg spillede på Hørby Færgetro, sad der 2 par ved et bord. Den ene mand havde rejst sig, og skulle ud og købe kaffe, da vi havde pause. Jeg traf ham ud for bordet og spurgte ham, om de morede sig. Han svarede, at de var ude for at skulle glemme. Jeg spurgte, hvad de skulle glemme, jo sagde ham, mig og min kammerat der, vi var med i Frikorps Danmark. Vi var 3000 mand, og ved du, hvor mange der kom tilbage? 16 sagde han, så vi har set og prøvet noget.

Her fra byen (Svinninge) var der et ungt menneske ved navn Børge Christensen, der var betjent. Han blev sendt til Tyskland. Han døde dernede af lungebetændelse. En anden ung mand, hvis forældre arbejdede på Svinningegården, stod ved en elevator på en fabrik i København. Nogen havde kommet en bombe ind i elevatoren, så den sprang, da den kom op til ham. Så han røg med.

Der var en smed, der boede i smedjen på Aggersvold. Han havde en søn, som var med i Frikorps Danmark. Sønnen faldt senere på Østfronten. Det skete, at han var hjemme på orlov. Somme tider kørte jeg til Jyderup efter savemel til røgovnen, der gik han udenfor, så jeg talte med ham, og han forklarede flere ting.

En engelsk flyvemaskine var blevet ramt, og der var ild i maskinen. Den kastede 3 bomber ved Aggersvold. Den ene ved skolen i Høed, en på Aggersvold mark, og en faldt ved hjørnet af en gård, som hørte til Aggersvold. Den eksploderede ikke, så der var tyskere ude og grave den op. De andre bomber havde lavet nogle kratere. Jeg kan huske, at jeg spillede på Svinninge Hotel den aften. Der blev også kastet våben ned i Aggersvoldskoven, for folk fandt flere faldskærme der ude.

Om tørveskæring

Vi skar også tørv under krigen. Jeg skar tørv på Kundby mose, så vi kørte hjemmefra om morgenen med mad, kaffe og alle børnene. Jeg havde en spade, som vi trykkede ned i tørvene og trak den så op. Der var en spade nede i bunden på stativet, som man kunne dreje hen. Så fik man en lang blok op. Somme tider måtte jeg sætte hesten for til at trække den op, for den var meget tung. Tørven blev lagt på en slæde og kørt ud på marken, og der blev den så skåret ud.

Vi blev ved til silde aften og kørte så hjem godt beskidte, så vi kom op i bryggersgryden og blev vasket og fik rent tøj på. Tog så noget mad og i seng. Da der var gået nogle dage, var vi ude og røjle dem, og efter nogen tid, kørte vi hjem. Ligeså kørte vi i skoven og samlede brænde. Vi gav kun 1 krone for et helt læs kvas, så vi havde travlt hele tiden. Vi fik jo også mærker til alle ting, som brød smør, sukker, benzin, kød m.m. Tøj kunne købes, som hed maksimaltøj.

En gang kom vi ud på mosen og skulle hente tørv. Der gik jo altid mange kreaturer derude, de var jo i folde. Så var der en hest, der var faldet i tørvegraven, den stod midt ude i mosen og havde kun hovedet ovenfor. Vi fik så ringet efter Falck, som kom og lagde et reb om halsen, og så trak de den op. Det var meget, at den ikke var druknet.

Det var så pudsigt, der ved Kundby mose, hvor jeg skar tørv, lå 2-3 gårde ved siden af hinanden, som havde karle og piger. Den ene af pigerne på den ene gård var forlovet med en af karlene på den anden gård. Så var der en af de andre karle, der var gået over og se til hende, han blev så tosset, så han satte ild på gården, hvor hun tjente, den brændte ned til grunden, det var en dyr spøg.

Om slagtninger

Der var også en anden gang under krigen, jeg var ude og slagte en gris, og vi havde lagt grisen på karret og bundet den. Jeg havde da sat baljen med grynene i under grisen, for jeg skulle selv røre i blodet, når det kom, for konen kunne ikke. Så stod der en lille knægt til dreng og skulle se, hvordan det gik til. Jeg stak så grisen og rørte i blodet, så sagde jeg til knægten, glæder du dig ikke til at du skal have blodpølse, så sagde han ligeså tørt "dat når der er blod i".

Engang var jeg oppe og slagte en gris hos gdr. Mejnert Jeppesen i Gudmandstrup. Vi havde som sagt gjort det samme, og jeg skulle stikke grisen, men her var det pigen, som tjente på gården, der skulle røre i blodet, og hun stod også parat til at røre. Jeg stak så grisen, og da blodet så kom, og hun tog et par røretag, så tog hun baljen og løb og smed den henne i gården, så måtte jeg løbe hen og samle den op og røre videre, men der blev jo spildt noget blod.

Engang var jeg oppe og skulle slagte hos gdr. Frost i Gudmandstrup. Vi havde så lavet det hele klart, så gik karlen og jeg ud i svinehuset og skulle hente grisen. Da jeg sprang over skillerummet og skulle lægge reb i snuden på grisen, faldt den stendød om. Jeg ville så løbe ind i gården og hente kniven, men de havde en schæferhund, som ville bide mig, når jeg løb, og der var ikke nogen tilstede, som kunne tage sig af ham. Så jeg måtte gå og skælde ham ud og passe på, han ikke bed mig, men om langt og længe kom jeg hen og fik hentet kniven og fik stukket grisen, så vi reddede ham da alligevel, men jeg måtte jo skaffe noget andet blod.

En anden gang var jeg nede og slagte hos en boelsmand Ludvig Sørensen Torslunde. Vi havde også gjort det hele klart, og der var en mand med til at hjælpe os, en som boede ikke så langt derfra, som havde et sted på 6 tønder land. De kaldte ham for "Met Peter"

en stor original. Han havde ikke andet end geder, de gik klædt i sække, der var snøret om benene og konen gik klædt i en sæk som skørt, og det regnede ned i hele huset. Men hun tog til alle de auktioner, som var langt omkring, de kaldte hende for "Met Kristine" og når auktionen var færdig, kom "Met Peter" med hjulbøren og hentede det, hun havde købt. Jeg kan huske, når jeg var til auktion, og der ikke var nogen der ville byde på tingene, så sagde auktionarius altid, nå Mette Kristine kan vi få et bud, så kom svaret 50 øre, og så faldt hammeren tit.

Men som sagt, vi var klar til at slagte 2 grise. Nu havde Sørensen taget et af vinduerne ud af væggen, når det var varmt. Jeg sprang så ind til grisene og skulle lægge reb om trynen, men god aften, da grisene så mig, sprang de ud ad vinduet og løb alt de kunne ud på markerne, og inden vi kom ud, var grisene langt borte. Vi måtte så bagefter dem og fik fanget dem nede i noget, der hedder Krogen. Det var nogle vilde grise, vi var ved at slæbe os fordærvet, da vi kom hjem sagde Sørensen, se at få stukket det møg, men vi fik da slagtet grisene.

Men så snart jeg havde fået skåret grisen op og taget tarmene ud, kom fru Sørensen med et fad, så skulle jeg fylde det med kød, for det var skik fra Samsø, hvor de var fra, at slagteren skulle smage grisen, inden han gik hjem. Jeg fyldte så tallerkenen med kød, og så gik hun ind og skrællede løg og malede kødet og lavede frikadeller, og det smagte dejligt. Men det skete, at når nogle af naboerne var med at hjælpe, så fik de så travlt, de kunne ikke snuppe det varme kød. Men da "Met Peter" var med, han var så forsulten, han havde nær ædt det hele, så han kom aldrig med mere. Hver søndag formiddag gik han op til bager Slott og fik en sæk gammelt brød. Det blødte de op i gedemælk og spiste resten af ugen.

Om originaler

Vi havde også et par originaler her i Svinninge, den ene hed Ole. Han havde været løjtnant i hæren som soldat. Han gik rundt og gravede haver for folk, når han så blev alene, kommanderede han og råbte og slog ud med armene. Det skete, når jeg kørte ud ad Torslundevejen, at han gik hjem fra arbejde, så havde han stok i hånden, så råbte han og slog med stokken, som det var en sabel.

Vi havde også en, der var sønderjyde, som hed Simon. Han havde været med i første verdenskrig og fået så meget giftgas i lungerne, så han hev meget efter vejret. Han hjalp også til alle vegne, han har trukket flere køer for mig. Han lå i grøfter og på lofter og sov.

Der var en til, der hed Ole. Han gravede også haver for folk, han arbejdede meget for mig, han trillede møg ud af minkhallerne og gravede have. Han havde været på Nykøbing Sindsygeanstalt. Der var visse dage, når han gik derude, så sagde konen til mig, i dag er den hel tosset, han går og råber derude.

Der var flere af landevejens riddere, der kom ind til os, for de fik altid noget at spise. Der var en fra Hørve, som de kaldte "Fulde Svend". Min kone sagde, at det kneb med at få det gennem halsen, for den var så rå af al den sprit. Her kom også en fra Grevinge, som spillede på harmonika, nu er der snart ikke flere tilbage, jeg har kun en, der kommer engang om året og får en krone.

Da jeg var dreng i Hørve, var der flere af den slags, der var en, der hed "Garder Kristian", og en der hed "Frederik Kulsviger", men han stjal høns. Der var en handelsmand i Hørve, som hed Anders Nielsen, kaldet "Pral Anders". Da kom "Frederik Kulsviger" en aften, hvor de sad og drak og spillede kort, og spurgte, om han ville købe nogle høns. Det ville han gerne, for han handlede med høns på Holbæk torv en dag om ugen, og Frederik kom med hønsene i en sæk. De vejede dem og Frederik fik pengene. Da der var gået en god times tid til, kom Frederik med en ny sæk fuld, og de vejede den, og han fik pengene. Næste morgen syntes Anders Nielsen ikke, der var så mange høns, som han havde købt. Da havde Frederik listet sig ind og fanget hønsene og solgt dem en gang til. Han lavede mange numre. Vi boede i Hørve dengang.

Så engang var vi hjemme og besøge mine bedsteforældre i Nykøbing. Da vi kom hjem igen, kunne jeg ikke finde mine dværghøns, jeg havde en høne og en hane, de havde fået 10 kyllinger, men de var væk, og dem havde Frederik selvfølgelig taget. Der var også en manufakturhandler frk. Vang. Så en dag var der en gårdejer kone på Lammefjorden inde og handle. Så fortalte frk. Vang, at hun lige havde spist hønsekødsuppe på en hane, som hun havde købt af "Frederik Kulsviger", og hun beskrev, hvordan hanen så ud. Men ih dog, det er jo min hane, den er lige stjålet fra mig. Han havde også en broder, der hed Karl August, som også var en rod og drak, men han stjal ikke. Han sagde altid, nu skal jeg hjem til mor og gedelammet? Til Frederik, kan jeg huske, måtte vi drenge tit hen og låne købmand Højer og Rasmussens trækvogn, så fik vi ham læsset på og kørte ham ind i Højer og Rasmussens stald og lagde ham i noget halm og dækkede ham til med sække.

Jeg kan også huske, at jeg som lille dreng sejlede med far fra Frederiksværk til Rørvig, min far havde en dejlig sejlbåd, så når vi sejlede hjem igen, skulle vi gerne ind på kroen i Hundested og have en kop kaffe. Der var en, der gik der altid og var fuld med en dolk på siden. Ham var jeg morderlig bange for. Så ville skæbnen en dag, at vi kom ind på kroen, og der sad Tøffel Jens, og jeg ville ud igen. Så kom værten hen til vores bord og spurgte, hvad vi ønskede, og far sagde, vi ville gerne have noget kaffe, men han kunne godt se på mig, at jeg ikke var godt tilpas, så han spurgte far, hvad der var i vejen. Far fortalte ham så, at jeg var bange for Tøffel Jens, så sagde værten, kan du gå ud Jens, for den lille dreng er bange for dig, og så gik Jens, men jeg var ikke godt tilpas, før vi var på vej til Frederiksværk.

Der var også en nede fra Sandby, de kaldte Mustafa, som også drak og skabte sig. Der var engang, jeg var ude og køre med kød, da jeg kom op i Gudmandstrup, er der en mindre landejendom med hæk ud til vejen, der sad der en og spillede på redekam, og så var der Mustafa og en til. De dansede med hinanden og sang, de havde jo sikkert truffet hinanden og så skulle det fejres. Jeg lagde mærke til, mens jeg handlede, at den ene fik en ordentlig en.

Engang kom jeg kørende fra Maglebjerg, og ud for Valsemøllen lå en mand på ryggen i en grøft fuld med vand. I det samme kom købmand Hansen, og vi gik så i lag med ham og forklarede, at han fik lungebetændelse af at ligge der, men han var næsvis og sagde, at vi kunne bare lade ham ligge. Han var fra Sandby og hed Eununken, han var for resten fuld altid. Men i mellemtiden var der en af konerne fra huset overfor, som havde ringet

til politiet, og han kom og slæbte ham op og smed ham ind i bilen og kørte ham hjem. Han kørte senere på en knallert ind i en bil og slog sig ihjel.

Om røgovnen

Da jeg begyndte henne i den nye ejendom, byggede jeg en røgovn og lavede mange spegepølser af hestekød og af sidebenene lavede jeg rullefileter. De smagte godt med peber på. Om sommeren kørte jeg ned til møllerne, hvor der var savværk og læssede alt, hvad der kunne være på bilen. Jeg gav 25 øre for en sæk savemel, så jeg fyldte et rum med bare savemel, så jeg havde til hele året. Jeg røg også for mange mennesker. I dag giver jeg 14,50 for bare en papirposefuld, så jeg tager 1,50 kr. for ½ kg røgvarer. Men folk slagter jo ikke så meget i dag, før havde jo enhver arbejder en gris at slagte til jul, foruden der skulle hestetarme og fars til at komme i spegepølserne.

Om hustruen Agnes

Som sagt lærte jeg min kone at kende ude på Teglværksgården i Starreklinte. Det var hendes morbroder, som var på Egemark, Martin Mathiesen, der havde skaffet hende pladsen. Han passede elektricitetsværket på gården og grise og meget andet. Han selv havde en ejendom på 10 tønder land i et af statshusene.

Hun var kommet herover og var blevet stuepige, og der var en 5-6 piger til. Hendes moder var lige død, og de var 6 søskende, som førte en kummerlig tilværelse, for faderen var ejendomsmægler og snart havde han en gård i Sønderjylland og snart et hotel ved Skagen, så de flyttede ustandselig, og hun var den ældste, så hun var jo som en moder for de andre. Men der kunne sommetider gå 8 dage, inden han kom hjem til dem, men så lærte han en anden at kende, som han senere blev gift med og fik børn igen.

Men hun kom altså herover og de andre kom ud at tjene. Hun fik 40 kr. om måneden plus drikkepenge. Der var jo ikke meget at slå til side med, og kosten var noget smalhans, for han var ludfattig. Han havde haft Arnakkegården ved Svinninge, men kunne ikke klare den mere. Så havde de købt Teglværksgården og lavet pensionat, så han kaldte sig proprietær Madsen. Det var hovedsagelig københavnere, der kom, men vi havde en dejlig tid derude. Jeg kom gerne lørdag aften med kager, så når der var radioballer i radioen, så holdt vi til hos en der hed Hagen, som var pensionær hele året, og jeg var eneste hane med ham, så jeg fik danset noget. Det skete, at de unge mennesker derfra egnen huggede og gemte min cykel, så måtte jeg ud og give dem et lag bank, for de var jo misundelige på mig.

Men så begyndte jeg jo for mig selv i Svinninge, og Agnes fik plads i Vallekilde i huset hos en direktør Andersen, som havde et strikkeri i Vallekilde. Der var hun så et stykke tid, så kunne det ikke gå mere, så kom hun til Svinninge og syede på en fabrik, der syede herreoveralls og meget andet. Han hed Germuth. Så lejede jeg Abildgård, og vi giftede os. Møblerne havde vi købt for nogle måneder siden i København, så far og mig fik det gjort i stand, og her blev Knud født. Jeg fedede nogle grise op med affald af forskellig art og sæd, som jeg købte. Vi boede der vel et halvt års tid, til jeg købte det hus på Strandvejen og byggede det nye.

Om brandkorpset

Jeg købte også alle de dyr på gårde, som var brændt. Så ringede jeg til Emil Andersen Nykøbing, og han kom med sine vogne og hentede dem, og jeg fik vist for hvert styk, ligeså heste, der døde af kolik. Men alt, hvad der var kommet til skade, slagtede jeg, og det var jo mange dyr dengang. Men der blev man tit kaldt ud om natten og skulle slagte et og andet, men dyrlægen skulle jo se det først.

Senere blev jeg selv brandmand, hvad jeg var i mange år, så jeg har været med til mange brande. Vi havde 7 kommuner at slukke i, så vi var en 10 stk. brandmænd af håndværkere og arbejdere, og vi skulle jo ud i al slags vejr, men vi havde det sjovt, der blev jo gerne sendt bud efter en kasse øl, og var det en stor brand, kom konerne med kaffe og kager. Det værste var at skaffe vand. Vi havde en stor Fiat påhængsmotor, som det kunne være lidt besværligt at få ud til en mergelgrav. Og så skulle vi jo til at putte slanger ud. Jeg kan huske, om vinteren frøs slangerne, så de var jo kolde at stå og holde på. Men vi havde jo nogle stykker at skifte på, men disse strålerør var jo af metal, og de var kolde.

Jeg kørte brandbil et lille stykke tid, men så en dag skulle vi have en ny brandbil, og det ville kommunen ikke købe, så overgik det til Weinreich i Snerthinge, som også havde et brandkorps. For en gang andesteg og hvad dertil hører på Svinninge Hotel, så skulle de slukke for Svinninge kommune i 2 år, en stor foræring.

Af brandmænd kan nævnes skrædder Holm, blikkenslager Marius Larsen, arbejdsmand Hans Vilhelm, maskinsmed Christensen, mekaniker cykel Alfred, snedker Gabrielsen, slagter Ingemann, maskinarbejder Oluf Hansen. Det kan nævnes, at brandkorpset blev lavet i sin tid af en tømremester H.P. Hansen, som havde en stor tømrerforretning, hvor nu bilmekaniker Knud F. Hansen bor. Han har blandt andet bygget alle statshusene i Gudmandstrup og han kørte selv brandbilen. Men ved den første tur, da Nyrups gård brændte i Marke, kørte de på hovedet i grøften nede i Marke, så de fik aldrig slukket noget, det var ellers en god sprøjte, der kunne kobles 4 store slanger til.

Endvidere blev der valgt 2 mand i hvert sogn til skorstenseftersyn, og det bestod i, at der til hver ejendom hørte en stige og en lang brandhage, som skulle hænge ude på huset. Men det var jo sjældent i orden, så de skulle gerne ind og have et par snapse og sludre lidt. Så fik de jo gerne besked på at lave det i orden, så når de var færdige med turen, var de gerne så fulde, så de hverken kunne se stiger eller hager, så det var jo en fugtig tur. I Svinninge var det Jens Peter Zachariassen, som havde Vester Hougaard og en til.

Om snerydning

Om vinteren blev vi kaldt ud til snerydning, vi gik i store hold. Enhver bondegård eller håndværker skulle stille med hver sine mænd efter gårdens størrelse, ellers blev der lejet mandskab på bondens bekostning, for dengang var der jo ikke noget, der hed sneplov. Vi gik sommetider i flere dage og kastede sne, men til gengæld var vejene jo heller ikke så brede.

Om Svinninge- og Hørveegnen

Det gamle hus (huset er bygget 1790) jeg har hernede, der gik haven op til Arnold Hansens gård. Det er Triers gamle stuelænge, Triers gård lå her, men den må være

brændt, for egestolperne, som jeg har taget ud af væggene, som jeg har muret op, er brændte. I enderne ude i min have foran stuehuset er der brolagt, og den går helt ud på vejen. Men det var jo fæstegårde dengang. Baron Zypten Adler Dragsholm har bygget det op igen, han brugte det som jagthus, når han gik på jagt med sine grever og baroner. Så spiste de her og opbevarede hundene her, så i gamle dage kaldte de det hundehuset.

Kildestræde var jo hovedgaden her i Svinninge dengang, alle bøndergårdene lå jo her i rækken. Alle de ejendomme, som ligger her, er gamle bøndergårde. Vejen fortsatte igennem Svendsens have og igennem brugsforeningens lagerplads, gik forbi baneformand Chr. Hansens det gamle hus og videre Søren H? hus og et til, som lå der, som nu er revet ned, og i J.P. Olsen købmand og kom ud deroppe på gaden.

Hvis I lægger mærke til det, ligger den gamle købmandsbygning skråt for vejen, lige sådan hotellet og bager Slott, nu hotel Kernen. Der ved hotellet lå en stor gammel lade, som folk kunne sætte deres heste og vogne ind i, bagved hotellet lå en stor markedsplads, hvor der var markeder, hvor der handledes med dyr og alt muligt. Til hotellet hørte en stor have, hvor folk kunne sidde i lysthusene og drikke kaffe og spise mad. Der var musik i haven om søndagen og optræden, værten hed Hansen dengang.

Ligeledes lå et stort bageri, der hvor nu brugsforeningen har parkeringsplads, som nu er revet ned. Han hed bager Madsen. På vejen til Gudmandstrup på den side, hvor nu vaskeriet ligger, lå et stort ølbryggeri med mange bygninger, blandt andet et stort malteri. Jeg var ved at købe det, da jeg kom til byen for 14.000, jeg bød 9.500, som stod i det, men så var der en ølkusk, som købte det, for der skulle jo kostes mange penge på det.

På modsat side lå en stor vindmølle, hvor ejeren hed Jensen. Han malede sæd og skar tømmer for folk.

Gamle folk fortæller, at nede ved åen ude ved Vestre Hougaard skal have ligget en gammel vandmølle, som var savskæreri. De har brækket sten og fundamenter op. Hovedvejen blev lavet af et fransk firma i 1909. Der hvor Lehmann bor, var det første mejeri, det var stuehuset og på den anden side, hvor Karl Larsen bor, var selve mejeriet. Den gamle hovedlandevej gik bagom Langholtegårdens lade. Langholtegården var en af de mange, som lå på Kildestræde. Den vej, som går fra Chr. Pedersens statue ved hovedlandevejen og af Hørve til, er fyldt op, og jorden blev taget ude ved Drusebjerg.

Ligeledes til dæmningen på Vejlen blev fyldt hentet oppe i Helge Larsens bakke i Vejleby, hvor jeg har minkfarm. Ellers skulle man helt udenom til Snertinge for at komme til Hørve, som jo ikke bestod af andet end gl. Hørve, ny Hørve blev bygget, da banen kom 1899. Der var to huse, Fattighuset bygget 1841 og Penalhuset bygget 1850, som skrædder Jens Petersen havde. Hans kone hed Marie og underviste børn fra gårdene i nærheden. Der blev bygget et forsamlingshus i 1886, på vejen til Vallekilde, hvor nu en damefrisør har butik. Men Jens Pedersens søn Vang købte det til sidst og lejede det ud til fester. Jeg har været til bal der flere gange 1916.

Vang byggede så en bladhandel og skole bagtil, der begyndte jeg at gå i skole, og senere byggede han den store skole, hvor der nu er trykkeri. Han var ugift, så der var ingen til

at overtage den. Han havde en søster, som hed Johanne, som også underviste. Han var en flink og dygtig lærer. Hver sommer tog han os med på udflugt til Fredensborg, Frederiksborg, Kronborg og til Sverige og så Kärnan, en gammel dansk borg, foruden vi havde udflugt til de forskellige skove med hest og vogn. Han købte også en ø på Lammefjorden, som hed Ægholm. Den indhegnede han og stillede et hus op til at lave kaffe i.

Ikke langt derfra lå i mange år ruinerne af en mands hus, som han havde gravet ned i jorden, hvor han boede med kone og børn. Han hed Larsen. Det var nogle af de første, som var kommet på Lammefjorden. Han havde 3 børn, men de blev taget fra ham og sat i pleje, for konen døde i barselsseng, det var strenge kår dengang.

Jeg kan huske, at jeg var 14 år og blev sendt ud med hest og vogn med kød fra min far. Det bestod af en halv hest til Hagesholm, han hed Laulund, som ejede det dengang. Vejene var forfærdelige dengang, hjulene gik i dynd til navet og skaglerne sprang, og jeg måtte holde hele tiden, for at hesten kunne puste ud. Jeg så, at arbejderne gik og pløjede med okser, for heste ville synke i dyndet, men endelig nåede jeg derud og fik nogle nye reb i til skagler.

Noget der også står for mig som dreng, var at der kom hver morgen en stor mælkevogn fra Dragsholm, fyldt med mælkejunger, som skulle med toget kl. 9. Endvidere kom baronens flotte vogn og hentede post med nogle flotte sveitziiske heste, som dansede og hoppede og var svære at køre. Han havde 4 stk. af den slags. Foruden havde baronen nogle flotte rideheste, han havde også sin egen chauffør og tjener. Hans sidste chauffør kaldtes Peter Baron (Christensen), og hans tjener hed Gad.

Hans forpagter af avlsgården hed Mott, og hans forpagter af Teglværksgården hed Morian? Der var i gammel tid teglværk, som lå på højre side af vejen, når man kører derud ad, inden man når gården. Der pløjede de også med stude, kan jeg huske, når jeg var med far ude og slagte på Teglværksgården. Baronens var en meget høj og slank mand i forhold til sin fader. Han havde også vægter, som gik der hver nat, som hed S? fra Tangmosen.

Dernede lå et meget gammelt hus, som der boede en malkekone i, som var Ole Olsens mor. Han var en stor filmmand, som var verdens første i filmbranchen, og han døde som en meget rig mand. Han ligger begravet inde i Høve i en af de store jordhøje, som ikke må åbnes før om 100 år. Der er dekoreret med alt, hvad som skete dengang, men huset i Tangmosen er senere blevet revet ned, men min far ejede den grund, hvor huset lå i 1925.

Om fester i familien

Alle vores fester som konfirmation og bryllup og sølvbryllup blev holdt her hjemme, vi havde jo det store slagtehus, som blev pyntet og varmet op, så der sad vi og spiste, og når vi havde spist, blev det ryddet, og så dansede vi derude bagefter. Vi var gerne en 45 stykker foruden personale, det var jo en ordentlig flok, men Agnes havde jo en stor familie, hvor vi også kom til deres fester. Vi havde mange liggende gæster, der blev redt op oppe på loftet, så vi lå i lange rækker. Der var 5 mand, som spillede morgenserenade

til vores sølvbryllup, så der gik jo noget sprut til, men vi morede os godt. Men til vort sølvbryllup holdt vi en fest i forsamlingshuset for alle vores kunder bagefter.

Om tabet af Agnes penge

En ting, der også skal nævnes er, at jeg kan huske at vi som unge skulle mødes en aften i Hørve, mor havde lige fået løn. Da tjente hun i Vallekilde, men som sagt lige fået løn som var 40 kr. for en måned. Hun havde bare rullet dem sammen og gik med dem i hånden. Hun havde stået ved urmager Christensens vindue og set ind og talt med nogle veninder, så da jeg traf hende, blev hun højst forskrækket, hun havde tabt dem, så alle råd var dyre. Det var noget op af dagen, så det var blevet halvmørkt, så vi gik og ledte, men fandt ingen. Så kom købmand Bille forbi og spurgte, hvad vi ledte efter. Så vi forklarede ham det hele, han gik så hjem og hentede sin bil og lyste for os langs grøfterne helt op til Vallekilde, for hun kunne ikke huske, hvor hun havde tabt dem. Det blæste en del, men vi fandt dem ikke, så vi kørte tilbage til mig. Så aftalte vi, at vi ville sove lidt, og når det blev lyst, ville vi stå op og lede igen.

Og som sagt så gjort stod vi op kl. 5 og tog turen en gang til helt til Vallekilde og tilbage igen, og vi stod så nede på krydset i Hørve by og blev enige om, at de var borte. Så blev vi enige om at gå ned til bageren og få noget varmt brød til kaffe og vække fader og moder. Så ser jeg lige ned på landevejens midte, hvor vi stod, der lå en lille rulle papir, og det var pengene. Vi tog hinanden om halsen og dansede rundt og blev vældig glade, for det var jo mange penge dengang. Så gik vi ned i bageriet og fik noget dejligt varmt brød og gik så hjem og vækkede far og moder. Så blev der lavet kaffe, og vi var jo lykkelige.

Senere købte hun et overstykke hos købmand Sørensen Hørve for 45 kr., og jeg kan huske, jeg var med hende og hente det, så vi skillingede sammen. Den var jo flot, for alt hvad hun fik på, sad som det var støbt til hende, hun var jo en flot pige.

Om den spanske syge

I 1918 havde vi den spanske syge. Vi boede i Hørve og havde lige bygget vort nye hus, som ligger bag hotellet, det vil sige, der var ikke noget hotel dengang, da blev min mor syg, så blev far syg og vores pige, som hed Hilda og var datter af baneformanden, blev også syg. Jeg gik i seng dagen efter. Så kom vores piges mor og var her, hun blev også syg, så lå vi alle sammen. Folk kom til vores vinduer og kiggede ind og spurgte, hvordan det gik. Mor lå i 14 dage, hun kastede blod op, far lå i 8 dage, og jeg lå i en 2-3 dage.

Vi havde lige slagtet en hest, så den måtte jeg op og sælge, for der var jo ikke noget, der hed kølerum dengang. Men jeg blev da rask og fik plads i Holbæk hos Østrup Rasmussen. Den spanske syge, den florerede meget dengang. Vi havde en dame, som hed frk. Vinter, som passede vort køkken i firmaet, hun døde af den. I mellemtiden havde mine forældre solgt ejendommen i Hørve og var flyttet til Holbæk og startet en fedevareforretning på Tidemandsvej nr. 20. Der lå kasernen lige ved siden af, de kørte med ligvognen forbi forretningen 2-3 gange om dagen. Der døde så mange soldater af sygdommen. Der døde 70 millioner mennesker verden over.

Jeg havde en farbroder, der boede i Højby, som hed Lars Nielsen. Han mistede sin kone fra 6 børn, som kom ud hos andre mennesker og være, og faderen døde et par år efter.

Han var i Kallehave og besøge en datter, som var i pleje hos en kones søster, der var han faldet om på vejen, død af et hjerteslag. Han havde en dreng, der hed Jens, der var hjemme hos ham, men han gik for lud og koldt vand, så han fik aldrig lært noget ordentligt i skolen. Han kom ind til min anden farbroder Kristian Nielsen, som var gdr. i Hønsinge. Han skulle fortælle mig om en stor hund, som han var bange for, den sprang lige op ad brystet? og bed lige i røven, så jeg grinede, det lød så komisk.

Mine forældre kom meget sammen med en gårdejer Jens Peter Zachariassen i Svinninge, de mistede en datter på 13 år, som hed Katrine, men konen, som hed Rasmine, tog det meget nær. Når der kom nogle i gården og ville besøge dem, så gemte hun sig, hun blev helt folkesky. Mens vi boede i Holbæk, kom sønnen på motorcykel en nat og hentede far. De havde en ko, som ikke kunne kælte, så den måtte far ud og slagte, sønnen hed Jens Jakob.

Om biler og andre transportmidler

Af biler har jeg haft mange forskellige. Den første, jeg købte, var en brugt gammel Ford, den gav jeg 400 kr. for. Den købte jeg af gårdejer Hans Christensen, Vallekilde og jeg kørte på Holbæk torv torsdag og lørdag. Foruden kørte jeg hele kommunen rundt med kød, men en nat, hvor jeg spillede i Bjergsted, blev den stjålet og smadret ved Tissø. Jeg fik kørt den hjem og samlet igen, men den blev aldrig en bil, der var god igen. Jeg havde den et års tid, så en dag besluttede jeg, at jeg ville af med den, inden det gik galt. Så jeg fik min kone og gamle mor med op i bilen og kørte på lykke og fromme til Nykøbing op i Fords gård og stod ud og spurgte dem, om de havde en bil, vi kunne bytte med, for jeg var blevet ked af at køre i den.

De havde lige fået en god bil ind af døren, det var en, der havde tilhørt en bankbestyrer i Nykøbing, som havde svindlet og var sat i spjældet, så de havde taget både hus og bil fra ham, og den var meget flot udstyret med ur og måtter. Jeg spurgte, hvad jeg skulle give i bytte, de forlangte 200 kr., vi blev så enige om 150 kr. Vi kravlede så alle over i den nye bil, og vi kørte til Grønnehave skov og drak kaffe og grinede godt. Det var en god handel. Vi kørte så hjem igen. Et år efter skulle jeg have nye dæk, En dag, hvor jeg var på torvet, tog jeg op til Ford i Smedelundsgade og ville købe et par dæk.

Han spurgte, om jeg ikke ville købe en hel bil med dæk og slanger og fyldt med dæk og slanger indeni. Det var en meget fin lukket drosche med ruder og gardiner og klunker. Jeg købte hele herligheden for 25 kr. Jeg gik ned og hentede bilen og min lærling og bandt et reb i snuden på den, og kørte hjem med den. Vi brugte den som lysthus oppe i haven.

Men efter flere år kunne min vogn ikke mere, og det kunne ikke betale sig at lave den i stand. Jeg købte så en brugt bil nede i Fuglebjerg af en, der hed Gerhardt. Det var en Chevrolet. Men så kom krigen, og vi måtte ikke køre mere. Jeg købte så en hest af Nyrup Jensen i Hørve og en fjedrevogn af en landmand i Torslunde, som hed Ludvig Sørensen. Jeg kørte med den under hele krigen, men jeg handlede med flere heste og føl. Blandt andet havde jeg en travet, som jeg havde meget sjov med, det var noget, der gik ud ad landevejen, den kunne ikke holde eller løbe, men når så jeg var på vognen, så stak han af, alt hvad remmer og tøj kunne holde.

Jeg kørte også med is, og når jeg skulle ud og spille, havde jeg en jumbe til det samme, jeg trak i et sæt olietøj, så jeg ikke blev våd, og det kunne ikke blæse igennem. Jeg kørte gerne til Mørkøv, hvor vi så kørte videre. Vognmændene måtte jo gerne køre, det var jo bare værst, når jeg skulle hjem om natten. Når det var rigtigt snevejr, kørte jeg i kane. Jeg købte en af slagter Andreasen, der kunne jeg flytte kødkassen hen på.

Da krigen holdt op, havde jeg jo Chevroletten oplodset. Det kunne ikke betale sig at gøre den i stand, så jeg solgte den for 400 kr., hvor den blev lavet om til en gummivogn til landmændene. Jeg købte så af en gartner i Nykøbing en ½ tons Chevrolet, den havde jeg i mange år. Så købte jeg en brugt lukket Ford Taunus. På et tidspunkt havde jeg 2 biler, den ældre til minkæde.

Men efter nogle år blev Taunussen noget rusten, så købte jeg en brugt Opel Olympia 1963, en flot vogn efter nutiden. Den holdt til jeg holdte op med at være slagter, så var vognen også rusten igen. Så købte jeg en Opel 1969 for 1.700, så byttede jeg med den anden og fik 1.500 for den gamle. Men Opelen har jeg i dag, og den er en meget driftsikker vogn.

Mine mink slog jeg ihjel i 1974, da jeg skulle på sygehuset og opereres for et mindre brok. Jeg var på Kalundborg Sygehus, et dejligt sted at være, men meget primitivt. Når det blæste, var det som en der stod uden for og fløjtede. Jeg var hjemme igen efter en 3-4 dage.

Om børnene

Vi har fået 3 børn i vort ægteskab. Knud Ingemann Nielsen blev født på Abildgård i Svinninge. Han læste på Niels Brock og var 2 år i England og 1 år i Tyskland for at lære sproget perfekt. Her lærte han sin kone at kende Annalise Pansø fra Cylon. Han er lærer på Handelshøjskolen i København og er samtidig dekoratør, hvor han er fast ansat. De har 2 piger, Serina og Ninna, og han bor ved Glyptoteket 6 i. Hans læreplads som ung var kolonialfaget i Nr. Jernløse Brugsforening hos Iversen.

Inge Kaja Ingemann Nielsen blev født på Strandvejen 16 Svinninge og gik på mellemskolen, ligesom de andre har gjort. Hun kom i manufaktur-lære i Tøjhuset i Labæk i Holbæk hos Henriksen. Da hun var udlært, rejste hun til København og blev gift. Hendes mand Bent Olsen er portør på godsbanegården i København. De har 2 børn Bente og Preben, og bor i Tingbjerg, Skolestien nr. 5.

Niels Gerhardt Ingemann Nielsen har lært til isenkræmmer i Nykøbing Sj. hos Knud Larsen Ahlgade. Han skulle hver dag med toget, så det var en drøj tur. Han kom ind og være marinesoldat og lå på Stevnfortet og blev uddannet indenfor radar. Da han havde aftjent sin værnepligt, kom han i isenkræmmerfirmaet Baad og Vinter København, hvorefter han siden rejste til Robert Nielsen i Glostrup, engrosfirma i isenkram. Han byggede selv en villa i Stenløse. Hans kone hedder Kirsten Lansø?, de har en lille pige som hedder Mette. Han var lagerforvalter i firmaet og var der i 16 år. Efterhånden blev firmaet for stort og for meget arbejde, hvilede på ham. Så kom han til Nykøbing Sj. og fik plads i Nykøbing Trælasthandel, isenkramafdeling, hvor han købte et dejligt hus, hvor han nu bor.